

Czakó Gábor - Czakó Sebestyén

Adorján és Seborján

mese

1991

TARTALOM

1. Elöljáró beszéd arról, hogy mi, hol, hogyan és miért...
2. fejezet, melyben Kecskemadár átrepül a Tó fölött, a sárkány pedig nem tanulja meg, hogy a túl sok igazában kevés.
3. fejezet, vagyis második lecke, melyből a sárkánynak már illene tanulnia végre valamicskét a sokról és a kevésről, ha már az előbbiből nem tanulta meg, hogy hét fej haszontalanabb tud lenni egynél.
4. fejezet, melyben új szereplő lép a színre, annak is a közepére.
5. fejezet, melyben Breke sárkány pöszén is megmutatja, hogy a saját meséjében nem hagyja magát.
6. fejezet, melyben Szilveszter szerénységének fényes jelét adja.
7. fejezet, melyben a vénhedett Tányértalpú megteszi a tőle telhetőt.
8. fejezet, melyben kipattan a nagy ötlet.
9. fejezet, melyben Breke sárkány akkora feladatot kap, amekkorához talán hetvenhét fej is kevés.
10. fejezet, melyben az expedíció nekivág.
11. fejezet, melyben a Jéghegy egy kissé szórakozott, de forró szívvel találkozik.
12. fejezet, melyben a sárkány mindkét foglyát közrefogja.
13. fejezet szerencsétlen száma újabb megpróbáltatást hoz hőseinkre a Belső Sötétség országában.
14. fejezet, amelyben kiderül, hogy miután Breke sárkány célját elvétette, parti portyára szánta el magát. Két okot talált erre: kinyomozni végre a királykisasszonyka nevét, és végére járni a kósza hírnek, miszerint némelyek a nyakára akarják hozni fő ellenségét a villámléptű Csiga Nusit, az állítólagos sárkányölőt.
15. fejezet, melyben kiderül, hogy a Fekete Herceg tökéletes tervéből egyetlen pici pityangpihe kimaradt.
16. fejezet, melyben Holdas Lajos királyfi szusszant egyet.
17. fejezet, melyben az expedíció megérkezik a Fölnöttek Országába.
18. fejezet, amelyben Holdas Lajos királyfi fölségesen kezdi érezni magát.
19. fejezet, melyben komoly bonyodalom származik abból, hogy egy zsizsikarcú ember kopó szeretne lenni.
20. fejezet, melyben Holdas Lajos Breke elhatározza, hogy pontot tesz az ügyre.
21. fejezet, melyben Szilveszter a szerénység erényébe esik, miáltal komoly változások következnek be a Fölnöttek Országában.
22. fejezet, melyben a sárkány már majdnem célhoz ér.
23. fejezet, melyben a rettenthetetlen Csiganusival mint eposzi hőssel ismerkedünk meg - milyen a véletlen? - Szilveszter kandúr jóvoltából
24. fejezet, melyben a történet véget ér.

1. Előljáró beszéd arról, hogy mi, hol, hogyan és miért...

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sárkány. Természetesen hétfejű. A középső fejét Elnöknek hívták. Az Elnöktől jobbra tekergőzött Tevnek nevezték, a balján illegót Őszőnek, a kettővel jobbra tekintetőt Zeknek, a neki szemközt bólogatót Lemnek, a jobbszélsőt Itének, a balszélsőt Retnek. Ez volt a legrettenetesebb: két sor fogat csikorgatott és kénkőves lángot szuszogott. A sárkánynak két hosszú farka volt mindehhez, négy lába és két mancsa, pikkelypáncélja és taréja és csökött denevérszárnyacsakája pihés szőrrel, ami elakadt a faágakba, ha az erdőbe merészkedett. Ezért inkább a Tóban tanyázott naphosszat; lent az iszapos mélyben törte valamelyik fejét otromba tréfáin. Az az igazság, hogy szégyellte kissé a szárnyát. A finomsága, a bársonyossága, az áttetszősége miatt: ha kiterjesztette, átsütött rajta a Nap, de még a Hold, sőt a fényesebb csillagok is keresztülkacsintgattak rajta. Breke - mert az egész sárkánynak is volt neve - úgy találta, hogy az ilyesféle gúnyosan csinos szárnyacsok egyáltalán nem illenek az ő példátlanul hősi személyéhez, uralkodói méltóságához. Tavi alattvalóinak halálbüntetés terhe mellett megengedte, hogy szüntelenül az ő dicséretét zengjék.

- Szédületes! Szoza szebbet! Szoza szebbet! - sziszegik azóta a siklók egyre szomorúbban, mert sunyiságuk sem húzta ki őket Breke étlapjáról.

A halak dacosan némaságot fogadtak: azóta belekukultak.

A békák se jártak különbül. Addig kiabálták, hogy éljen Breke! - békául Breke keke! - míg nem az összes többi szót elfelejtették. Azóta kérdezheted te egy békától, hogy tud-e sakkozni, merre van a posta, hány óra van, ő mindegyre azt hajtogatja: Breke keke! Breke keke!

Mielőtt a sárkány lett volna, lett a Tó. Hosszúkás, keskeny, a Kishegy és a Nagyhegy között a Fehérkavics patak csobogott rajta keresztül. A Kishegyen szamócás illatozott és őszi időben galagonyaerdő izzott, a Nagyhegyen málnás fölé cseresznyefák hajoltak. A Nagyhegy oldalából lapos szikla könyökölt a Tó fölé, ezen laktak a sirályok ezerszám.

A Tónak hosszában két vége volt, úgymint Egyik Vége, és Másik Vége. Mielőtt a Tó lett volna, lett a vénhedett Tányértalpú Gólya, aki föl húzott lába talpas tányérjából szokta csipegetni a csigát meg a békát a Tó Másik Végén. A Tó Egyik Végén lakozott a szintén öreg Kecskemadar, másnéven Nagyeszű. Ő a kecsketestéhez, kajla szarvához, lepedőnyi, fehér szőrszárnyakat viselt, és úgy repült velük mint valami papírrepülőgép. Olyan, amilyent Sebestyén Adorján szokott hajtogatni újságpapírosból.

No, ennyiből már akárki kitalálhatja, hogy mielőtt lett volna sárkány, Tó, Tányértalpú Gólya és Nagyeszű Kecskemadar, már a világon kellett legyen Sebestyén Adorján. Őt viszont lehetetlen még elképzelni is Adorján Sebestyén nélkül. Sebestyén Adorján és Adorján Sebestyén azonban képtelenség Simonévi és Pity-pity lovag és Czirinke Tap-tap és Kecses Kácsa továbbá Dzsongáriai Dzsungár királykisasszony nélkül. De miután ebben a korban még mindenkinek volt testvére, ángyikája, bácsikája, unokatestvére, sógora és komája, mert az anyukák és apukák ezidőtájt még nem irigyelték gyermeküktől a kistestvért, a történetben föl kell bukkannia Vadgerinek és Ipónak, továbbá Ácsoknak, Kovácsoknak és Editeknek. Csudál-nivaló volna, ha nem szivárognának közjük más mesékben unatkozó rajzmacskák, japáni kakasok, rókák és mindenféle állatok!

A történet?

Nos a történet úgy keletkezett, ahogy a többi. Ahogy az egész.

Szóból.

Azt mondta egyszer Sebestyén Adorján és Adorján Sebestyén:

- Apa, tudsz véletlenül valami történetet Kecskemadárral és hétfejű sárkánnyal?

- Milyent? - kérdezett vissza apa.

- Olyant - mondta Adorján Sebestyén -, amiben mi ketten meglátogatnánk a Kecskemadárral a Tányértalpú Gólyát!

- A tavon át, a Sárkánytavon át! - tette hozzá izgatottan Sebestyén Adorján az ő közismerten tüzes modorában. Seborján fölborzolta tüsihaját, Adorján Sebestyén pedig lengette tudósi boglyáját. Apa bólintott.

- Éppen olyant tudok. - Majd megvonta a vállát. - Bárhanem ez elég nevetséges történet.

Adorján Sebestyén tudósian legyintett.

- Melyik nem az?

2. fejezet, melyben Kecskemadár átrepül a Tó fölött, a sárkány pedig nem tanulja meg, hogy a túl sok igazában kevés.

Tehát úgy kezdődött, hogy Adorján és Seborján meg akarta látogatni Tányértalpú Gólyát, mert úgy hírlett, hogy Tányértalpú három karika decsi húsoshurkát kapott Bill bácsitól. A húsoshurkát Bill bácsi maga készítette. Személyesen abálta-darálta, a húst elmélyült arccal fűszerezte, kevergette, kóstolgatta. Tekintete a messzeségbe révedt, mert Adorján Sebestyénre és Sebestyén Adorjánra gondolt, hogy vajon fog-e ízleni nekik a hurka? Bill bácsi úgy tudott gondolni valakire, mint a tavasz a fecskékre. Az ő nagy gondolásából találta ki Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján, hogy a hurka elkészült. Hozzászámítottak három napot a füstölésre, egyet a postára és máris lehetett indulni a vénhedett Tányértalpúhoz. Bill bácsi ugyanis ő hozzá szokta címezni a csomagjait.

Na igen, de közben volt a Tó benne a sárkánnyal. Mondhatni: tele sárkánnyal, mert így igaz.

Kecskemadár örömmel vállalkozott a Tó átrepülésére. Lévén ő egy szíves vállalkozó. Némelyek ezért nevezték - a háta mögött - nagyeszűnek. No, persze azok, akik csak átabotában ismerték őt. Akik igazán ismerték, azok tudták, hogy tényleg nagyeszű, éppen ezért ők inkább Jóságos Kecskemadárnak hívták. Ugyanis éppenséggel azért nagyeszű valaki, mert jóságos. Aki nem jóságos - hanem *rosszaságos*, szokta ilyenkor közbekottyantani Sebestyén Adorján -, szóval igen, a rosszaságosnál a cipőre ragadt sár se butább.

Na, nekilódultak. A pincedombról, hárman. Elöl Adorján Sebestyén, mögötte Sebestyén Adorján, alul Kecskemadár a kajla szarvával, kunkori szakállával, bögyöllőivel, elégánsan lebegő hófehér szőrszárnyaival és elmaradhatatlan, csípős szagával. Mert hiába volt ő félig madár, meddig kecske - egészen kecskeszaga volt.

- Hát ez az! - szuszogta Kecskemadár. És jött a szél északról, jött napnyugatról, vadkeletről, amerről kedve szottyant. Kecskemadár két utasával lebbent erre, lebbent arra, mint a vattás nyárfamagocska.

- Hát ez az! - rőffentett az Elnök, s fölegyenesedett a Pucok-zátonyról, ahol eddig hat társával dagonyázott. Nyújtózott utána mind a többi.

- Ez az! - rikoltották ők is, és nyáluk a Tó sistergő vizébe csöppent. Hullám hullámra csapódott, hab pezgett, amint az óriás test tekergőzve fölegyenesedett, hogy Kecskemadárnak útját szegje.

Tiszta sárkányésszel.

Közismert, hogy a sárkány okos állat. Akiknek kedves az életük, azok a szemébe szokták vágni, hogy lángész. Ő ezt szerényen megkövetelte még futó ismerőseitől is, különösen azoktól, akik lassabban futottak. Nos, Breke a maga borotvaeszével úgy számolt, hogyha valaki az Egyik Partról a Másik Partra igyekszik, akkor nekivág, mint a nyíl, és megy egyik partról a másikra. Így csapott hát föl a magasba: pontosan kimérve, hogy éppen oda rugaszkodjék, ahová Kecskemadár érkezni fog.

Addigra.

Kecskemadár azonban sokkalta régebben járta a levegőet annál, hogysem durva és erőszakos csapdosással bármerre is tolokodjék. Ha valami, akkor az erőszakosság és a tolokodhatnék állt őtöle a legtávolabb.

A világ nyolcadik csodája lett volna, ha a sárkány eltrafálja az ugrást. Olyasféle lehetlenség mint puskával leszedni egy bizonyos hópihét, mely a szelekkel játszadoxva ring a felhők alatt. Breke visszapottyant a Tóba, csak úgy nyekkent a Pucok-zátony szikláin. A vízben örvényt csapott, a levegőben forgószelet támasztott. A hét fej bömbölt, mindegyik a másikat vádolta: ha te jobban nyújtózol, ha te nagyobbat kaffantasz, ha te megpörzsölöd!

- Kuss, tökfejek! - bögte az Elnök, azzal fölkapott a magasba. Utána csavarodott menten Ősző, jobbról sunyi ívben szökkent Ite. Buzgó Tev soha sehonnán nem szeretett lemaradni: gyorsan átfurakodott hármójuk között néhány kanyarral. Ezalatt Kecskemadár - kissé szórakozottan - a légörvény ívéen éppen hazafelé tartott.

- Szökííí! - vijjogta Zek és utána tekeredett. Ret szembe csapott neki, Lem erre hajolt, majd arra, ráfonódott egyikre is másikra is, majd jött a buzgó Tev és közójük siklott.

- Megfojtasz! - hörgött méltóságát feledve az Elnök.

- Eresszetek! - sikította Ite.

- Leégeted a fülem, Ret! - sírta Lem.

Kecskemadár keringett, ringett, Breke tekergett-kunkorgott, egyik feje kergette a másikat, másik az egyiket, mígnem a hét gögös nyak összegubancolódott.

Most jajveszékelték igazán a sárkányfejek! Minél jobban rángatóztak, hogy kiszabaduljanak, annál szorosabban fonódtak egymásra. Nyújtóztak, tekeregtek, a pihés selyem-bársony szárnyacsákák csapdostak, az egész sárkány lábujjhegyen állt a zátonyon.

Kecskemadár tett egy kört a forgószelemben, s visszatért az Elnökhöz, aki kétségbeesetten nyuladozva próbált menekülni a megfojtásból: nyelve lógott, szeme kiguvadt.

- Ejnye, ne légy már ilyen csúnya! - mondta Kecskemadár és ráfuvintott. A sárkány megingott a fuvintástól, aztán amilyen hosszúra kinyúlt, akkorát esett, mert már a hátsó lába két utolsó körmén pipiskedett.

Újabb hullámverés és szélvihar támadt: ezúttal épp olyan, amely átlibbentette a Jóságos Vén Hópihét a Másik Partra, Tányértalpú Gólya országába, ahol ínycsiklandón illatozott Bill bácsi világhíres húsoshurkája.

A fiúk ettek-ittak no és játszadoztak napestig. Amikor alkonyattájt hazavitorláztak Kecskemadár hátán, alattuk a Tóban Breke még egyre bogozta a hét nyakára gubancolódott hét csomót.

3. fejezet, vagyis második lecke, melyből a sárkánynak már illene tanulnia végre valamicskét a sokról és a kevésről, ha már az előbbiből nem tanulta meg, hogy hét fej haszontalanabb tud lenni egynél.

A Nagy Csomózkodás után Breke tekintélye kissé lehanyatlott a Tóban. A harcsák megmosolyogták a bajuszuk alatt, egy vakmerő kecskebéka fölmászott a parti fűzfa legmagasabb ágára és így éljenezte: Brehehekeke! Brehehekeke! Még a kagylók közt is akadt olyan, aki éjszaka magára csukta gyöngyház-páncélját, lefurakodott az iszapba, és olyanokat gondolt a sárkányról, hogy csak na! A sirályok pedig oly vidor szemtelenséggel csapkodtak a hullámok fölött, mintha a Tóban nem is ő volna a Gazda, élet és halál ura.

- No megálljatok, imposztorok! - gondolta Breke, de nem próbált elkapni egy sirályt se, nehogy fölsüljön, hanem gondolkodott és gondolkodott levesnótától vacsoraversig.

Reggel ropogósat nyújtózott, pattogtatta tömérdek csigolyáját, hogy beleviharosodott a Tó. Tornája végeztével megtisztálkodott: kitörölte tizennégy szeméből az iszapos csipát, aztán fújtatva-szuszogva fölkapaszkodott a Sirálysziklára, ahol a madarak költöttek.

Na ott aztán lett ribillió!

Az ezer sirály tízezer felé repült. A sárkány pedig két farkával hét kupacba söpörte a tojásaikat, és hét szájával a hét kupacot bezabálta.

A sirályok dél felé visszamerészkedtek, éjszaka új tojást tojtak, és virradatkor újra megjelent a sárkány...

Így ment ez napról napra. A negyedik reggel az ínycsók Ősző már rántottát kotyvasztott Ret kénköves lángjánál.

A sirályok sírtak-ríttak keservesen, de ugyan mit tehettek? A forróbbfejűje nekitámadt Brekének, no ugyan csíphette! És ha a sárkány a kisujja hegyével feléje legyintett, örülhetett a vakmerő, ha ép szárnyal megúsza.

Szegény madarak otthontalanul keringtek a magasban. Se halászni, se leszállni nem volt kedvük. Végleg letettek arról, hogy ők újra fészket rakjanak, tojást tojjanak. Keringtek volna ítéletnapig, ha meg nem pillantják Kecskemadarat, aki éppen friss akáchajtásokat eszegetett a kertje sarkában.

A felhős magasból a könnyes szemükkel sirálynak nézték. Valami csudálatos és hozzájuk hasonlatosan zömök termetű óriássirálynak. No ő! Talán ő segíthet! Bizony pironkodtak, amikor leereszkedvén a kertbe fölismerték, hogy akit ők óriássirálynak, megmentő hősnek vélték, az csupán csak Kecskemadár. A nagyészú, ahogy ők gúnyolták, mert még repülni és lecsapni se tudott tisztességesen. Annyira se, hogy egy döglött keszeget képes lett volna fölkapni a Tó színéről.

De ha már leszálltak, és mert a szívük úgyis tele volt bánattal, kiöntötték.

Kecskemadár végighallgatta őket. Hümmögött, hammogott, mert az akáchajtások rágicsálását Dárius kincséért sem hagyta volna abba. Bezzeg a fiúk! Adorján Sebestyénnek és Sebestyén Adorjának ennyi bánat hallatán elment a kedvük, hogy Fülfaló Ferdinánddal fülfalósat játszanak. Pedig kevés jobb dolog van annál, különösen puha fűben hemperegve. Abba-hagyták. Leültek a patakpartra és szomorúan rakosgatták a kavicsokat.

- Na fiúk? - kérdezte Kecskemadár Adorján Sebestyént és Sebestyén Adorját. - Mit tehetünk a sirályokért?

A fiúk összenéztek Fülfaló Ferdinánddal, aztán a három Kováccsal, akik mesterségüket elhagyva Húsvéti Nyuszivá változtak a közelmúltban. Máté és Bálint föstötte, Luca a kezük alá talicskázta a tojásnak való kavicsokat.

Adorján Sebestyén tudósi tekintete főlszikrázott.

- Kavics!

- Kavicstojás! - rikkantotta hevesen Sebestyén Adorján.

Kecskemadár kérődzött egy kis ideig az akáchajtásokon, aztán elmagyarázta a sirályoknak a részleteket. Azok lassan fogták föl a teendőjüket. Kecskemadár türelmesen elmagyarázta újra és újra. Tanítgatta őket szürkületig, amíg az önmagát legokosabbnak tartó sirály is megértette végre, hogy mi a teendő.

Reggelre kelvén sebesen csobogva kimászott a Tóból a sárkány. Mászott föl a Sirálysziklára és nyálasan csámcsogva készítette gyomrát a pompás reggelihez.

A madarak - ahogy szokták - rémulten fölrebbentek, és keserves panaszkodásba kezdtek a levegőben. Breke pedig a szokott hét halomba sodorta két farkával a tojásokat, és a lángszórós Ret odafújta, Ősző vizet spriccelt: keménytojással kísérleteztek.

Aztán kezdődött a reggeli: reccs, reccs és reccs!

Micsoda bömbölés támadt! Még a sirályok kacagását is elnyomta, úgy böngött a sárkány mind a hét fejével és köpkölte szájából a kavicsokat meg a fogait!

4. fejezet, melyben új szereplő lép a színre, annak is a közepére.

Szilveszter kandúr hollywoodi rajzfilm rabszolgaságából menekült Adorján Sebestyénhez és Sebestyén Adorjánhoz. Orra bíbor gombocskájától fekete farka fehér hegyéig reszketett szégyenke az éhségtől, a sok megaláztatástól. A fiúk napokon át dajkálták, vigasztalták, kecske-tejszínhabos kakaóval etették, mire annyira magához tért, hogy képes volt pályát választani.

- Sztár? Filmsztár soha többé! - Ezek voltak az első szavai, miután kezdte összeszedni magát. Mert csak ha éhezették volna! Az volt a szerepe hosszú éveken át, azt játszotta ezernyi egy újra forgatott jelenetben, hogy ő kizárólag egy bizonyos Csőrike nevezetű, cicababára maszkírozott verébbel táplálkozhat. Namármost minden filmben el kellett fognia Csőrikét, majd besózni, serpenyőbe tenni. Ekkor jött a fordulat. Mielőtt megehetne volna a kis fölfuvalkodottat, kapott harmincnyolc pofont, hetvenegy fenékberúgást, átment rajta a fűnyírógép, az úthenger, belökték a szecs kavágóba, átpárolták a kávéfőzőn.

A gyerekek szeretetében, no meg a sok finom tejtől, sajttól, de legkivált a decsi hurkabórtól újjászületett. Szentül elhatározta, hogy fölhagy örökre a filmszakmával és a ragadozással. Macskazenész lesz síppal, dobbal, nádihegedűvel, meg ami jön. Miután a fiúk kisebbik nővére Dzsongáriai Borci éppen malacot rajzolt krétával a postás bácsi táskájára, megalkotta első költeményét:

*Hallottam egy esetet:
Bori vett egy ecsetet.
Festett tököt jó kövéret,
mellé csikót ösztövéret.
Ló a tökre száját rágott,
a tök szája kaput tátott.*

*Mire a ló jól belakott,
a tök ráköszönt: jónapot!
Összecsukta a száját,
elnyelte a lovacskát...*

Szívére tett kézzel meghajolt, várta a tapsot.

- Hazugság - fitymálta a költeményt Sebestyén Adorján. - Tudvalévő, hogy a postástáska annyira nem tök, amennyire a malac nem gyipkó.

- Költői szabadság! - emelte sértett orrát Szilveszter.

- Éhség! - fejtette meg a költeményt Adorján Sebestyén a tudós. - Kijött belőled a múltad. A ragadozó. Az oroslánvér!

Szilveszter úgy vélte, ha az ember költő, legyen talányos. Őt többé ne csípjék nyakon, mint Csőrike-vadász korában.

- Az én versem nem múlt, hanem jövő! - Titokzatoskodón körülnézett. - Ez a költemény jóslat! Szórul-szóra be fog teljesedni! Azám! - Farkát magasba emelve, éles körmével Czirinke Tap-tap szájharmonikáját pöcögtetve elpályázott.

Meg volt győződve arról, hogy amekkora dalnok ő, éppen akkora jós. Az események ezt később hajszálpontosan igazolták. Más kérdés, hogy a jóslata mennyire vált be.

Kétségtelen, hogy Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta a továbbiakban sem festett tököt, viszont a saját arcoeszkáját kipingálta királylányosra. Nincs rá adat, hogy bekapott volna bárkit, különösen egy kiscsikót, az viszont tény, hogy őt kevés híján bekapták. Ló az eljövendő eseményekben egyáltalán nem szerepel, annál inkább egy sárkány.

5. fejezet, melyben Breke sárkány pöszén is megmutatja, hogy a saját meséjében nem hagyja magát.

A híres eset úgy esett, hogy a sárkány szó nélkül elrabolta Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs királykisasszonyt. Mi tagadás, kínjában, mert amióta a kavicstojásokba beletört a foga, szakadatlanul szenvedett - testben és lélekben. Több tervet dédelgetett, hogy hogyan és mint lehetne kiköszörülni a csorbát, dehát rettenetesen fáj a hét fejében a hétszer kétszáznegyven fogának gyökere, meg Retben a dupla fogsor miatt a még egyszer kétszáznegyven - az összesen mennyi? No okosok? Tudtok szorozni? Ide kéretik írni az eredményt:

Szóval Brekét a testi-lelki fájdalmak arra ösztökélték, hogy igazi, dicsőséges sárkányi tetterre ragadtassa magát.

Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár királykisasszonykának öltözve meglátogatni készült kisebbik bátyját, a jelentékeny Czirinke Tap-tapot udvarhölgyei: Edikati, Katiedit és Lucaca kíséretében. Czirinke Tap-tap ugyanis lakásszentelőt tartott. Éppen elkészült remekművével: galériát épített az ágyába. Úgy tervezte, hogy a galériát is berendezni majd fekhelynek, és ha majd nagyon fáradt lesz, és csak négy órája jut alvásra, akkor egyszerre alszik lent is ennyit, és fönt is ennyit - így kijön a nyolc... Tényleg nyolc? Mindegy, Czirinke Tap-tapot senki se téveszthette össze holmi kompjuterekkel.

Lényeg az, hogy a leánykák vonultak gyanútlanul a Tó partján vígan énekelgetve, mert a sárkány úgyis maródi, amikor Breke hideg mancsa egyszer csak kinyúlt, és sutt, elkapta Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár királykisasszonyt, és mint Mányoki a fél pár csirkét, a habok közé ragadta.

A királykisasszonyka persze visított, nemkülönben a parton maradt udvarhölgyecskék. Breke pedig zavarba jött: hogyan tovább? Fölfalni? Az Elnök úgy tudta, hogy a magyar mesékben a sárkányok sosem esznek királylányokat. Társait elég könnyen meggyőzte, hogy most sem érdemes: az illető kisasszonyka olyan soványka, hogy a hét fej maradék fél fogára sem volna elég.

Mit volt mit tenni, a sárkány arra kényszerült, hogy Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Dorci királykisasszonykát feleségül kérje. Tudván tudta, hogy aki uzsonnának kevés, az feleségnek is hitványka, ezért haladékot adott magának. Addig is tömérdek kavicsot sodort a Pucok zátonyra és szigetet formált belőlük. A szigetre várkastély épített, tornyosat és Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci királykisasszonyt abba bezárta - aranypapír koronástul, függönycsipkepalástostul. Kaviárral etette, mogyoróval, repülő sültgalambbal, hogy nőjön meg mielőbb, s derüljön ki, hogy mit érdemes: elvenni magyarosan, vagy fölfalni nyugatiasan?

Szegény kis királykisasszonyka sírt-rítt a tavi várkastély tornyában. Könnyeiből igazgyöngyök lettek, az igazgyöngyök a vízbe potyogtak, a keszegek örömére. Az ügyesebbek bekapták a gyöngyöket és páváskodtak a többi hal között, hogy ők nem afféle közkeszegek, hanem gyöngykeszegek.

Húgocskája zokogását meghallotta távoli játékbarlangjában a vitéz Píty-pity lovag. Számítógépét menten elemre kapcsolta, hogy menet közben is csipogtathassa Úrháború programját, aztán lebombázta magát Kecskemadár házához.

Akkora volt ott a bánat, hogy Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján észre se vette azt a cirkuszi oroszlánt, aki valami jó kis történetért kuncsorgott náluk. Farkára léptek, ráültek, gubancos sörényébe törölték orrukat és könnyeiket, de mintha ott se lett volna. Hüppögve mesélték:

- Ó szegényke! Képzeld, nálunk három nap egy esztendő, és a kis ártatlan már öt huszonkettő éve ott sínylődik a rabságban!

- Ezt számold ki papír és ceruza nélkül, te okos Píty-pity lovag! - gúnyolódott Szilveszter.

- Haha! - Píty-pity föluggattatta 64-es Comondorát, és az kirázta magából az eredményt, mint kutya a bolhát. - Nesztek! - Azzal nekivágott kis vitorlás tengeralattjáróján a Tó hullámainak.

Breke sárkány a maga ásatag műveletlenségében keveset bojszintott a modern tudományra és a még modernebb technika vívmányaira. Fülön csípte Píty-pity lovagot és bevágta várkastélya pincebörtönébe hardwerével meg a softwerével egyetemben.

6. fejezet, melyben Szilveszter szerénységének fényes jelét adja.

- Na mit mondtam, na mit? Nem megmondtam előre, hogy ez lesz a vége? - lihegte neki-melegedve Szilveszter kandúr. - Most megismerkedhettek a költészet hatalmával!

Kishíján szétpukkadt már a feje, annyira fújta Vadgeri hegedűjét. Az elvetemült hangszer azonban makacsul hallgatott. Szilveszter megtörölte csapzott bajuszát.

- Ha valamit nem tudtok, mindig engem kérdezzetek! - Teleszívta tüdejét ibolyaillatú levegővel, és ismét nekiveselkedett a hegedülésnek.

Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján keserves könnyei közé nevetősebbek is vegyültek.

- Még ilyet?! - csóválta fejét a cirkuszi oroszlán és csalódottan elpályázott más történetbe.

Adorján Sebestyén utána szólt, az oroszlán erre ügetésre váltott.

Ezenközben a kertben az ibolyák lila hatalmát megtörni készültek a fehér-arany számaca-
virágok. A Nagyhegyen, a Sirályszikla fölött már a cseresznyefák uralkodtak. A sirályok el-
elröppentek a tavi várkastély tornyához és bekiáltottak Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta
Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó királykisasszonynak bátorítóan:

- Ne síííj! Ne ríííj!

7. fejezet, melyben a vénhedett Tányértalpú megteszi a tőle telhetőt.

Mintha szilvalekvárral permeteztek volna, olyan ragacsos szomorúság lepte el a Kecskemadár-tanya környékét. Még Nagyeditke gyurmázása se vidította föl a társaságot. Csinálhatott padfarkast, egéroroszlánt, bögregfántot, adhatott neki Simonévi mindmegannyi piros pontot - hiába. A könnyek áradtak akár a Tó, amikor a mélyén alvó sárkány a másik oldalára fordult.

Halványrózsaszín szíromkönnyekkel sírták tele a domboldalt az őszibarackfák. Az éppen elő-
buggyant kicsi számacák sápadtan fontolgatták, hogy merjenek-e majd illatozni, amikor ilyen bánat ül a lelkeken. Még a sirályok is elcsöndesedtek, sőt örökké éhes fiókáikat is lepisszegték.

Az öreg Tányértalpú Gólya megpróbálta.

Frakkját kitisztította, fehér atlaszmellényét kifényesítette, csőrébe Bill bácsi féle húsoshurkát vett nagyokosan, és nekivágott a Tónak. Számításaiból - fájdalom - kifeledte, hogy a sárkánynak két vége van.

Tányértalpain - mint valami bravúros jégtáncos, aki azt játsza, hogy rögtön elesik - besiklott a Tó közepére. Már közel járt a Pucok-zátonyhoz, új nevén a Kastély szigethez, amikor a sárkánynak a felhőket vizslató tekintete a víz színére tévedt. No, nyomban fölfedezte a hullámokon csámpázó öreglegényt. Kibukkant rögtön és Lem feje bős sziszegéssel a Gólya felé kapott. A beszédétől tartózkodott, mert fogatlanságában pösze lett. Márpedig egy sárkány, aki áttetsző selyemszárnyakat visel, és hozzá selypeg - no hagyjuk!

Tányértalpú számot vetett a támadással és ismerte ellenfele hét fejének hét önzését. Bill bácsi húsoshurkáját tehát a magasba hajította.

- Marakodjatok!

A hét fej azon minutában egymásnak esett. Öklelték, harapták, pontosabban csócsálták egymást, a hurkát széjjelszaggatták. Üszkös maradékát Ret kaparintotta meg heves lángszórázás után.

Tányértalpú barátunk eközben a magasba hussant, föl a várkastély tornyának ablakához, ahonnan Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami királykisasszony hullajtotta a Tóba igazgyöngy könnyeit. Piros csőrével harkályosan nekilátott az ablak rácskosarát a falból kikopácsolni: papakk! papakk!

Hanem a sárkány másik vége is részt kért abból a duhaj tusakodásból, amit az eleje folytatott Bill bácsi húsoshurkája körül. Kicsapott a vízből a dupla farkok, hogy a hét marakodó fej közé lendüljön, s közben ellegyintette szegény Tányértalpú Gólyát a várkastély tornyáról. Napnyugtáig röpült az öreg fölfelé és csak jóval sötétedés után állított be Kecskemadárhoz lucskos, átizzadt mellényben, békalencsés, sárkányszagú frakkjában.

8. fejezet, melyben kipattan a nagy ötlet.

- Na itten már egyesegyedül a híres Sárkányölő Hápi segíthet! - csámcsogta Kecskemadár. Sommer Erzsi néni száradni kiakasztott kötényének zsebéről ette a margarétát.

- De hol találjuk most azt a Rettenthetetlen Kácsát? - sóhajtott Adorján Sebestyén. Sebestyén Adorján a fejét vakarta.

- Örökkéig a felhőkben gyalogol!

Szilveszter kandúr is megvakarta a füle közét. Egy idő óta félreértett zseniként sóhajtozott Ipici Ipó mandolinjának húrjai közé, mint aki tudja, de minek mondja, ha őt itt mindenki csak kineveti. Hajaj!

- Bízátok ide! - Czirinke Tap-tap szerény dzsicutákvándó leszállt - két ellet - a bordásfalról. Éppen végzett a mai napra beütemezett huszonnégyezer-hatszázhetvenhét haskeleppel. Élénk tekintettel nekiment a kályhának, átmászott Irinke zongoráján és harmadik nekifutásra kihatólt az ajtón.

- Node! - vont a föl szemöldökét Simonévi.

Kecskemadár már Erzsi néni hímzett kötényének bal zsebébenél, a tulipántosnál tartott.

- Ő meg fogja találni. Ő olyan.

Czirinke Tap-tap ekkor élénk hadzsime kiáltással visszaszökkent a szobájába a pörge kalapjáért.

- Ne féljete, nem jövök haza Vadgeri nélkül!

- Épp ettől félünk - morogta Tányértalpú Gólya.

Sebestyén Adorján megfogta bátyja kezét.

- Czirinke! Neked nem Vadgerit, hanem Hápit kell megkeresned!

- A harcias Kácsát! - tódította Adorján Sebestyén.

- Én pillanatnyilag eléggé megvagyok - jegyezte meg Vadgeri. Kőfaragó kalapácsát Tányértalpú öregujjára helyezte.

- Na mit mondtam! - Tányértalpú Gólya kiszabadította ujját a kalapács alól. Fújta, fújta, fújdogálta, amennyire félméteres piros csőrrel meg lehet fűjni egy fájós körmöt.

- Bocs! - Vadgeri mély részvétellel áttette kalapácsát a Gólya másik lábára.

- Jaj! Itt már fél lábon állni sem szabad! - Tányértalpú kénytelen volt áttérni a helyben szállásra.

- Ha hülyének néztek, el se indulok! - Czirinke Tap-tap széles cikk-cakk ugrásokkal távozott Bill bácsi fülvédős pilótasitykájában.

- Ajajaj! - szóltak többen a kishitűek közül.

Kecskemadár töretlen bizalommal rágcsált tovább. Épp most tért át a Nagyedit tartalék szatyrába dugott tartalék kesztyűben lappangó tartalék csokoládéra.

- Ne izguljatok! Épp azért fogja megtalálni Hápit, mert Vadgerit keresi. - A csokoládé papírait ügyesen gombóccá gyúrta a nyelvével és a szemétyödörbe pottyantotta. - Vagy ki tudja kit. Ne zaklassátok.

9. fejezet, melyben Breke sárkány akkora feladatot kap, amekkorához talán hetvenhét fej is kevés.

Breke sárkány két farkával, négy lábával, két mancsával, hét fejével bekerítette a Kastély szigetét, és fölkiabált a toronyba:

- Hé, te kisszlány! Ne duzzogj már, úgyissz hiába! Buta vagy, ha szabadulni akarsz! Láttad, hogy járt az a lúdtalpasz Gólya? És a te Pity-pity lovag bátyád? Mindörökre belegabalyodott a szárkányfogó programjába. Hahaha! Jegyezd meg, hogy az eszed elmehet, de te innen szoha!

Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson királykisasszony visszakiabált.

- Te böszme sárkány! Te nevetlen mocsári hernyó! Vedd tudomásul, hogy ha nem hét, hanem hetvenhét kukacból lennél is összegyúrva, akkor se állnék szóba veled.

- Dehogynem!

- Majd ha fagy! Majd ha megmondod a nevem! - No lett erre fene nagy észkerék-csikorgás, nyoszogás, subogás, agyvíz locsogás! Breke törni kezdte mind a hét fejét. Egyszerre! Törte, törte a neveket gyűjtögette, füleiből a békalencsét a vízbe potyogtatta és rákezdte:

- Dzsongáriai - mondta Ret.

- Dzsungár - folytatta Lem.

És így tovább:

- Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami...

- Jamieson - bögte diadalmasan az Elnök.

De a királykisasszonyka csak kacagta gúnyosan.

- És a Majomka hol marad?

Breke rákezdte újból:

- Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka! - Hiába bögött a Majomkánál egyszerre mind a hét feje, a királykisasszonyka csak nevette.

- Hát a Borcogó hol marad?

10. fejezet, melyben az expedíció nekivág.

- Hoppá! Álljon meg a menet! - Szilveszter kandúr dali szökelléssel Bill bácsi hólapátoláshoz használt pilótasapkáján termett, amit a bennfentesek mindközönségesen csak sitykának becéztek.

Emlékszünk, a nevezetes tökfödő éppen Czirinke Tap-tap birtokában volt. Legszabályosabban, tehát a fején.

- Nem addig van az! - rikkantotta odafönről a macska.

- Meddig? - Czirinke Tap-tap szaporán pislogott fölfelé, ahonnan a hegyes karmok a fejére bocsátkoztak.

- Egy ilyen óriási horderejű vállalkozásba nem foghatsz egyedül.

- Miért nem?

- Legkevesbé nélkül. - Szilveszter figyelmen kívül hagyta Czirinke visszakérdezését. Ha költészetről volt szó, tántoríthatatlanná vált, mi tagadás: okkal. Mert miből engedhet egy költő? A versből. És hogyan? Kicseréli a pontos szót egy alkalmatlanra? A csengő rímet kongóra? Így bizony, az engedékeny dalnokok mind ezt teszik. - Az az igazság - folytatta Szilveszter -, hogy ez az expedíció nem magánügy, mert nem afféle utazgatás. Világos? Márpedig expedíció soha, Trója ostroma óta nem létezhetett énekes nélkül.

- Tehát?

- Tehát az a legkevesebb, hogy magaddal viszel. Az én részvételem majdhogynem fontosabb a tiednél.

Czirinke Tap-tap mártírosan összefonta karjait.

- Most áldozzam föl az életem?

- Inkább figyelj! Ha egyedül mégy, akkor ugye vagy megtalálod azt a Rettenthetetlen Sárkányölő Hápogit, vagy nem. Ötven százalék esély ide, ötven százalék oda...

- Biztos? - Czirinke Tap-tap gyanakodva törölte az orrát. Általában fönttartással élt a számok iránt, különösen a kerek számokban nem bízott. Például a száz százalék két ötvenes felében. Hát nem gyanús? Nézzenek oda! Csak kell legyen valami svindli abban, hogy a száz ennyire engedelmesen, szinte önként, dalolva esik széjjel két ötvenes darabra! Körmükre kéne egyszer nézni ezeknek a sunyi számoknak!

- Mert ha nem találsz a Kácsát - folytatta Szilveszter -, az annyi, mintha el sem indultál volna. Viszont ha megtalálod, és az ügy énekes híján sose derül ki, akkor maradsz, ahol a part szakad. Mintha véghez sem vitted volna a hőstettedet.

- Tényleg? - Czirinke Tap-tap tovább gyanakodott. A kétszer ötven százalék túlon túl olajozott ármánykodása nem hagyta békén. Agyának túleröltetésétől Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján mentette meg.

- Nehogy itt hagyj bennünket!

- Auú! A fal adja a másikat! - mérgelődött Czirinke Tap-tap.

- Mindig én vagyok az áldozat!

Mit volt mit tenni, négyesben vágta neki. Masíroztak hegynek föl, völgynek le, árkon-bokron át.

Szilveszter fújta a marsot:

*Halihó, halihó!
Völgynek menni jó!
Halihó, halihó!
Hegyet hágni jó!
Halihó, halihó!
Síkon járni jó!
Halihó, halihó!*

Czirinke Tap-tap idegei lassacskán kezdtek fölborzolódnival a macskazenétől. Önvédelmi füttyőzésbe fogott. Muzsikája ellen Sebestyén Adorján talált orvosságot:

- Czirinke mindig csak dudál!
Czirinke mindig csak dudál!
Czirinke mindig csak dudál!

Ez az izgalmas dal harsogott volna ítéletnapig, ha hirtelen nem zendül éles manópusszogatás a bokrok közül. Sebestyén Adorján nehezen jött ki a sodrából:

- De most már más dudál,
de most már más dudál!

Bizony más.

Áfonya, Héfonya és Ráfonya állta el útjukat. A három manóharamia. Egész ábécényi bandájuk motozott és pusszogott a környező bokrokban, lapulevelek alatt, mókusrágtá mogyoróhéjakban. Csak az alkalomra és a füttyparancsra vártak, hogy előrntsanak. Aki mesejáró, ismeri a természetüket: mennyire éretlenek, erőszakosak! Mint valami savanyú kis gyümölcs, melynek sosincs szerencséje megédesedni. Baját persze a világra keni.

Mielőtt azonban sanyargathattak, fanyargathattak, sarcolhattak volna, lecapott rájuk Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján. Csokival kínálták őket, rágóval, úti földimogyorójukat mind közékük szórták.

- Jó tett helyébe jót várj! - nyögte Áfonya a bandafőnök, holott ő célja és természete szerint - no, tudjuk! Csakhát a szabályokat semmiképp sem hághatta át, mert akkor még Áfonya se lehetett volna, hanem lerágott és kiköpött mag a mesetörténelem süllyesztőjében. Bizony elég egyetlen hazugság, örökre vége a mesének. Hősei mehetnek roskatag parlamentbe, újság-cikkbe, ponyvaregénybe port köhögni.

Áfonya malacmód héjjastul ette a földimogyorót.

- Forduljatok vissza! Tudjuk, hogy a Sárkányölő Kácsát, a Rettenthetetlen Felhőhangú Hápit keressétek, de őhozzá mostanában nem juthat el senki.

- Miért nem? - kérdezte Czirinke Tap-tap.

- Látjátok azt a jéghegyet? - Áfonya vaskezével félrehajtotta a harangvirág szárát, hogy a megfelelő irányba mutathasson. - No, azon kellene keresztülvergődnie annak, aki megpróbálná. Haha, mert mászni bizony aligha lehet rajta! Haha!

Háfonya átvette a szót vezérétől.

- Ha valami csoda folytán mégis sikerülne, akkor kerültök csak igazán pácba! A túlsó parton ott fog várni benneteket a Belső Sötétség! Brrr! Kis csibéim! Ki fogtok purcanni a rémülettől!
- Rágógumijából óriási hólyagot fűjt, majd a lenge szellő ölébe ülve elvitorlázott.

Ráfonya következett recsegő trombitahangon, ami jól illett vadonatúj ezüst csákójához. Ezt frissen hajtogatta csokija sztaniolpapírjából.

- De ha mégis, ha teljesen szabálytalanul két csoda történne veletek - ilyesmiről az egész nemzetségem sem hallott soha -, és átvergődnétek a Belső Sötétségen, tudod mi vár rátok? Cicákok? Hahaa? - Rápöckölt Adorján Sebestyén mellényére egy meggymagot. Épp oda, ahova Simonévi két kacsát hímzett. - A Fölnöttek Országá! Hihí! Márpedig a Fölnöttek Országán csak fölnöttek mehetnek keresztül. Mert ott még a legkisebbekből is ki van irtva a gyerek! - Most igazából trombitált egyet a marka segítségével. - És bizony meg van írva minden bogár futásában, falevél erezetében, füstkarikában, hogy a Rettenthetetlen Hápit kizárólag gyerek találhatja meg!

- Puff nektek! - fejezte be a társalgást Áfonya.

Áfonya és Ráfonya úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el őket. Talán ez is történt. Vihogásuk még néhány másodpercig ott csapongott a kövek repedéseiben, a letört tavalyi faágak újabb reccsenéseiben, amikor Czirinke Tap-tap rájuk lépett.

11. fejezet, melyben a Jéghegy egy kissé szórakozott, de forró szívvel találkozik.

A jéghegynek szív alakja volt - nagyjából, ha leszámítjuk a szakadékait, a dermesztő lyukakba torkolló zsákutca-szurdikjait, az oldalán szikrázó ördögszántást. Két púpos bérce az eget verte, köztük sűrű hófelhők gomolyogtak.

- Csákány kellene - vélte tudósian Adorján Sebestyén.

Seborján tüsihaját borzolgatta és hátrafelé sóhajtozott.

- Kecskemadár! Ha ő itt volna! Ő talán átrepülné! - Az égbenyúló óriásgleccserek láttán ezt ő se gondolhatta komolyan.

- Egyet se féljete, amíg engem láttok! - rikkantotta Czirinke Tap-tap. Pilótasitykájának elszabadult fülei úgy röpködtek a feje körül, mintha Hermész szárnyas kalpagját viselte volna.

- Majd adok én ennek a jéghegynek sötétséget!

Mielőtt Sebestyén Adorján szakszerűen kifejtette volna, hogy a jéghegygel igazából nem az a baj, hogy sötét, kérdés, hogy sötét-e egyáltalán? hanem az, hogy síkos -, bátyja fölkapott egy hármassajtó méretű kősziklát.

- Na! Nana! - Szeme kiguvadt, füle rubintosan izzott, és szinte átvilágított a sityka híg szövetén.

Társait kiverte a víz. Kifelé izzadtak, belül a torkuk kiszáradt.

- Azannyaáouót! - nyávogta Szilveszter.

És lássatok csodát, a hegy utat engedett!

Amerre Czirinke Tap-tap eltámolygott az irdatlan sziklájával, ott megolvadt a jég. Jajongva riant, hasadozott, csöpögött, folyt és pityergett egy cikk-cakkos alagútban, mely Czirinke Tap-tap csúszkálása szerint kanyargott jobbra és balra. Az aljából kis patak iszkolt kifelé a napvilágra.

Drrong! Csriririlirililí!

- Segítsünk!

- Rajta!

- Úgy bizony!

A két kicsi és Szilveszter, a költői kandúr, belekapaszkodott Czirinke Tap-tapba, és húztavonta amerre bírta.

Czirinke Tap-tap azonban erős volt, csúszkált - nagyjából előre - eltéríthetetlenül. Közben az esze is élesedett. Rájött, hogy a sziklája tényleg zseblámpa. No jó: majdhogynem zseblámpa, mely attól működik, hogy ő emeli. Még világít is. Egész pontosan ő és a kő együtt a lámpa. Ha letenné, ha elszakadna tőle, kialudna a jégvágó meleg fény. A kő ismét egy darab kő lenne, ő pedig egy darab jég. Ajaj! A Jéghegy azon minutában összefagyna körülöttük, és ők benne

rekednének, akár azok az ős szitakötők, akiknek a tetemeit borostyánkővek őrzik. Mert szép dolog fagyott szitakötőnek lenni, már akinek tetszik, de ha az ember választhat, akkor inkább legyen például világítótorony.

Czirinke Tap-tap a világítótoronyi hivatalt magához illőnek találta - két öccsével és a macskával súlyosbítva is. Szerényen arra gondolt, hogy most ő a Rhodoszi Kolosszus, az ókor hét csodájának egyike, akinek annakidején hajók jártak a lába között. Most éppen sétára támadt kedve, és éppen egy jéghegy belsejében. Na és?

Dang!

Dang!

Gadadadang!

Lehuppant. Büszke lábai kivonultak alóla, mint a természetangyák a kérgéig kirágott fából, ő pedig előbb a fenekére tottyant, majd hanyattdőlt sziklástul.

Jéghártya futotta be a lábuk körül locsogó patak fölszínét, a kanyargó alagút falának csobogó csurgásai jégcsapokká dermedtek, és hegyesedő törökként nyomultak feléjük. Szilveszter macska kárminpiros orrát hóka dér sápasztotta. Czirinke Tap-tap emlékezetébe hidegen bevillant a Rhodoszi Kolosszus sorsa: a hajók a terpeszében jártak a kikötőbe, aztán ledőlt és a kisujja se maradt az utókorra. Tehetetlenül figyelte, hogy nedves ruhája lassan keményre fagy.

Bronzkeményre.

- Segítség!

- Segítsünk!

- Hogyan?

- Nosza!

Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján kettesben nekiveselkedett az óriás sziklának. Moccantani se bírták, hanem a rohanvást előretörő jégcsapok *megdermedtek*. Nofene! Mit ugrál ez a két kis mitugrász?

Czirinke Tap-tap elveszetten feküdt a vízben, lehelete sűrű ködként borult föléje. Szilveszter kandúr belegyalogolt.

- A lantom! Hol a lantom? Ki látta a lantom? - Czirinke Tap-tap arcára mászott.

A két kicsi ezalatt lankadatlan küzdött a sziklával.

- Nyomás!

- Emeld!

Kézzelel, vállal, derékkal nyomták-tolták. No persze, hasztalan. Hasztalan? Ki tudja, hogy mi a hasznos és mi a haszontalan? A kő ült a jégen, Szilveszter miákolta a lantja után a ködben, ahova betört a kicsik gürcölésének heve. Czirinke Tap-tap feledve dzsicutékvándós előképzettségét a végvári vitézek csatakiáltásával bődült el *hadzsime* helyett.

- Jézus! Mária!

Fölült. Recsegve-pattogva oszlott róla a jég, benne a lanttalan kandúr; szitakötőre hajazva. Különösen a farka. Az magában fázott, és belefagyott egy jégtömbbe. Letagadhatatlanul hasonlított egy őskori szitakötő-potrohra.

Czirinke Tap-tap egy újabb Jézus-Máriával föl pattant jégágyából és ismét a feje fölé szakította a sziklát. Az utolsó pillanatban, mert Sebestyén Adorján és Adorján Sebestyén ereje fogyott. Márpedig ha ők megszűntek volna emelgetni a követ, akkor az egy kígyóharapásnyi idő alatt a Jéghegy gyökeréhez fagyott volna.

- Csrsring!

A jégcsaperdő csengve összeomlott, a jégliánok lelohadtak egymásról, és a barlang öblössé tágult.

- Most merre? Merre? - csörömpölt farkával Szilveszter.

- Előre! - felelte Czirinke Tap-tap.

- Naná! - toldotta Adorján Sebestyén.

Sebestyén Adorján fölvette Szilvesztert, és leheletével leolvasztotta szegény kandúr farkáról a jeget.

Czirinke Tap-tap pedig megindult - nyílegyenesen előre. Alig tett meg egy pár lépést, újra jöttek a bűvös-bájós gondolatok: Jó, hagyjuk, nem Kolosszus ő, hanem Botond, Bizánc kapujának beszakasztója. No persze ez hasonlat. Pontos hasonlat, nincs benne semmi szerénytelenség. Ezt mindenki igazolhatja, aki egy félekkora követ fölemelt. Nemdebár?

Vagy inkább Toldi Miklós?

A kő inogni kezdett a magosban. Czirinke Tap-tap megállt egy kis időre, hogy biztonságosan foghassa. Mélyeket lélegzett a bájós gondolatok végleges elriasztása végett. S hogy tényleg ne térhessenek vissza, megindulván dalra fakadt:

*Bubu vagyok én,
apró kis Bubu,
Nem látzom ki a fazékbúl,
mint egy kis galu!*

Szilveszter farka ezenközben teljesen felengedett, mitől az egész kandúrba visszatért az élet. Rögtön fölött egy fitymáló kérdést:

- Mi az a galu?

- Ska! - felelt Czirinke Tap-tap szerényen, és újra elfújta a nótáját.

Lépésről lépésre virult, derengett, egyszercsak:

- Pukk!

Fölhasadt a jéghegy, és ők ott álltak egy gyönyörű, virágos réten, ahol méhecskék dönögtek. A nap sütött, a bárányfelhők pufókan legelészték az ég végtelen zafiros kékjét, és a diófák hegyéig csapongott föl a jázminillat.

Szilveszter kiugrott Sebestyén Adorján öléből, s büszkén körülnézett a paradicsomi tájon:

- Na? Mit megmondtam? Hová hoztalak benneteket?

12. fejezet, melyben a sárkány mindkét foglyát közrefogja.

Breke Ősző feje Pity-pity lovaggal foglalatoskodott. Adott be neki friss vizet, kenyeret, sonkát és halkonzervet, mert a lovag gyomra vészjóslóan korgott. Márpedig őt egyedül az éhség téríthette el vakmerő tervének megvalósításától, a sárkányvadász-program megalkotásától. Ezen törte ő magát kíméletlenül. Mondhatjuk: önfeláldozón. Rabságát így remélte szabadsággá alakítani, pontosabban szabadságként átélni. Ősző úgy látta, hogy Pity-pityet ezer örnél, száz vasrácsnál jobban vigyázza a számítógépes játékszenvedély. Megfigyelését azonban nem említette foglyának - bár meglehet, az úgyszem hallotta volna meg.

A program szerint, melleleg, a képernyő tetején helyezkedett volna el Pity-pity lőállása, alul a Tó, tele sárkánnyal, és a hét fej hol innen, hol onnan csapott volna föl. A programkészítés nehézsége abból adódott, hogy Pity-pity a biztonság kedvéért repülő lőállást tervezett magának, így háromféle mozgást kellett összehangolnia: a lőállását, a golyóké, a sárkányfejekét. Ráadásul mindezt egy panelcella kietlenségében, ahol még a konnektor is lötyögött a falban. Mondanom sem kell, mert jellemző a sárkány ízlésére: a csicsás várkastélyt panelből gányolta.

Node Pity-pity lovagot nem olyan fából faragták, hogy a nehézségek elől meghátrált volna. Éhesebbik kezével tömte szájába a sonkát, a bátrabbikkal meg nyomogatta számítógépe gombjait.

Breke további hat feje ezenközben Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka Borcogónak udvarolt és próbálta kitalálni a teljes nevét, hogy végre hatalmat nyerjen fölötte.

Őt fej faggatta a királykisasszonyt mindenféle alattomos keresztkérdésekkel. Hízelt neki, szépeket mondott - persze sárkányízlés szerint: úgy csillog a szemed, mint a csiganyál! olyan szép a hajad mint a moszat! kecsesebb vagy a legkarcsúbb kecségénél!

Lem nyers hallal kínálta, Zek élő csirkével, amit a szájában hozott a partról csemegének. Olyan szenvedéllyel fogdosta a csirkéket, amilyenel némely felnőttek dohányozni szeretnek, mások meg részegeskedni.

A hatodik fej, az Elnök, fülelt a szélbe, a hullámcsobogásba, leste a fecskék cikázását, Kecskemadár háza fölött a sajtérlelő füstjének gomolygását, a hínárburjánzás hangját. Egyszer aztán kibökte:

- Lóarcú Pihe!

És hatalmasat kacagott.

Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka Borcogó Lóarcú Pihe Hámosi összerezett. Két koromszín, cipőgomb szemecskéjéből egyszerre puttantott ki egy pár igazgyöngyöt. A gyöngyök a levegőben összeértek. Mire a vízbe hulltak, ahol két keszeg várta őket, két gyöngykeszeg, a két gyöngy egybeforrt. A keszegek ráharaptak: egyik az egyikre, másik a másikra, és egyik sem engedte el soha többet a magáét.

Azóta párosan úszkálnak a Tóban, ha meg nem haltak.

13. fejezet szerencsétlen száma újabb megpróbáltatást hoz hőseinkre a Belső Sötétség országában.

A vadvirágos réten Czirinke Tap-tap elhajította követét, és izmos mellkasát döngetve kihirdette gyöpnek, dombnak, kanyargó folyónak, dönögő cserebogárnak:

- Győztem! Legyőztem a jéghegyet!

A pár lépéssel odébb, a császárkörtefán kopácsoló harkály megcsóválta aranyfejét. Utána ugyan folytatta munkáját, s csőre szorgosan verte tovább a beteg fa sebét, de kopácsolásának meghitt hangja elhalkult.

Czirinke Tap-tap már tökéletesen elfeledte, hogy az előbb föladta a kolosszusságot, a botond-ságot, s helyette kicsi Bubu lett. Peckesen vonult a magas fűben - a macska és öccsei kíséret-ként követték -, és úgy nézett a Napba, akár valami kézítükörbe: hogy ityeg a fityeg, kisöreg? A Nap elhomályosult kissé, és piszkossárga felhőket vont maga elé szégyenlősen. Húsen bor-zongott a szellő, ahogy a Czirinke Tap-tapból áradó hiúság belévegyült.

Szilveszter annak lehetőségeit latolgatta, hogy ugyan miféle művészi mesterfogással lendül-hetne ismét a társaság középpontjába, Czirinke Tap-tap elé.

Adorján és Seborján a sor végén szedte a lábát, és egyik a másikat túllihegve hadarta, bele a méhecskék, a jázminok, a pironkodó szamócák képébe:

- Amikor és...

- És én akkor...

- Nekem...

- Én pedig...

Sebesen alkonyodott, holott a Nap fönt járt még, a felhők se lettek sötétebbek, a virágok ragyogása se illanhatott csak úgy el, egyik pillanatról a másikra, fekete szél se hullámozott az ágak közt, és mégis.

- Na, szevasztok! - intettek hártyszárnyukkal a repülőhalak a folyóparton a zebracsíkos ugró-kagylóknak. - Jobb, ha mi most innen fitty! - Azzal fitty, elhussantak.

Szilveszter kandúr letépett egy jázminágot.

- Térdre Czirinke! - parancsolta királyian. - Térdre hős, lovaggá ütünk.

Hogy a többszámot a csapat nevében, vagy költőfejedelemként gondolta-e, rejtély, minden-esetre a lovaggá ütést egyedül végezte.

- Húhiúhiú! - A fű fölött fél arasszal elröpült Karminál, a dölyfös törpekakas. Kukorékolása vérfagyasztó gúnykacajnak hatott. A csillagok felébredtek tőle a szürkülő égen.

- Czirinke Tap-tap, ki itt előttem térdepelsz, és ütésemet alázatosan fogadod, emeld föl fejed, egyenesítsd ki derekad, és fogadd meg, hogy a gyengék gyámolítója leszel, a védteleneknek pajzsa, a megalázottak fölemelője.

- Fogadom! - dörögte Czirinke Tap-tap és vastag, sötét hullámokban hömpölygött belőle a hiúság. Recsegték az ágak, hullottak a levelek, repedezett a föld. A pacsirták megköszörülték torkukat, majd huhogni kezdtek.

- Ígérd meg - zengette hangját a kandúr -, hogy olyan bátor dalia leszel világszép életedben, mint amilyen hőstetted pillanataiban voltál a Jéghegyben!

- Ígérem!

- Akkor én lovaggá ütlek téged!

Szilveszter a jázminággal rálegyintett Czirinke jobb vállára, majd bal vállára.

- Legyen a neved ezentúl Jázmin Dzseff jéglovag!

- Éljen!

Sebestyén Adorján és Adorján Sebestyén tapsolt.

- És mi mik leszünk? Mi is szeretnénk lovagok lenni. Nekünk is jár!

Hamisan csikorogtak a szavaik. Ami mi-nek hangzott, az én-t jelentett.

Szilveszter fölmérte a helyzetet: a lovagság népség nélkül vajmi keveset ér. Éppen ezért egy kerek szónoklat ötlete fogalmazott meg benne. Mi lenne, ha új, modern lovagrendet alapítana? Itt van Jázmin Dzseff lovag, a két kicsi lesz az apród, és ő, a költői kandúr, lenne a nagymester.

Hohó!

Huhú!

Fejbevágoan tömény sötétség zuhant a tájra. Nehéz és mászkos: Vadgeri kötőrő kalapácsa beleragadt volna. Senki se látta többé az orrát se. A fény helyét hangok foglalták el: huhogás, zuhogás, csikorgás, közuhogás, denevérsuhogás, oroszláncsámcsogás, csontrecsegés, tigrisalp csoszszangatás.

- Jaj Istenem!

- Mi történt?

Rémülten összekapaszkodtak.

Czirinke Tap-tap, illetőleg új, lovagi nevén Jázmin Dzseff tért először magához.

- Tudjátok hol vagyunk?

Reszketés és sírás volt rá a válasz. Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján bátyja nadrágjába kapaszkodott, Szilveszter, a Jégtörő Rend lovagságának leendő nagymestere fölszökkent Jázmin Dzseff fejére, a pilótasitykára, és ott didergett, mintha szörnyű hideg furulyázna a csontjaiban, dermesztőbb a Jéghegy leheleténél.

Az újdonsült lovag megismételte a kérdést.

- Tudjátok, hogy hová kerültünk?

- Nem tudjuk.

- Emlékeztek a manóra?

- Áfonya, az a gonosz! - Szilveszter fújta a magasban.

- Ez a Belső Sötétség Ország! - sóhajtotta Jázmin Dzseff.

- Gyűjtsunk villanyt! - ajánlotta a nagyeszű Sebestyén Adorján. Adorján Sebestyén a kisebb eszével is fölfogta, hogy hiába.

- A villany csak a külső sötétség ellen használ.

- Honnan jöhet ez a sötétség? - háborgott Szilveszter.

Jázmin Dzseff kövér könnycseppet törölt ki lovagi szeméből.

- Belőlünk, pajtás!

Szilveszter elhallgatott, idegesen dagasztotta a sityka foszlott szövetét, aztán gajdolni kezdett:

- Az önzésünkből, a nagyképűségünkből, a gőgünkből, a butaságunkból, az úrhatnamságunkból. - Szíve mélyén megbánta, hogy valami nagymesterségen mesterkedett... Kiscica szeretett volna lenni, egészen kicsi cica, legkisebb és leggyöngébb, aki utoljára ihat a tejes-tájból.

Hogy éppen egy diófa alatt kuporogtak - a falevelek keserű illatából sejdítették -, Szilveszter költő rázendített a leghősibb dalra, amit e szorult helyzetben elő tudott csiholni magából. Talán a többiek bátorságra kapnak tőle.

*A diófa ágát
rázza a cinke,
kék a kabátja,
sárga az inge.*

*Dől a diófa
jobbra meg balra,
merre a szél
meg a cinke akarja!*

- Kiscipő! Kiscipő! - jött rögtön a kedves válasz a fejük fölül, ám a sötétség nem oszlott el.

Összebújtak, elaludtak. Amikor felébredtek, Adorján Sebestyén megkérdezte:

- Hol itt a reggel?

Bizony, a reggel nem volt sehol.

Föltápaszkodtak, egymásba kapaszkodva elindultak, hátha valahol ráakadnak. Léptek erre, léptek arra: itt buckák, ott gödrök, amott kacsos indák és túskebozót állta útjukat. A tegnapi szívet melengető jázminillat helyébe erőszakos farkasszag nyomult.

- Most megvagytok, bitangok! - vijjogta valaki. Hogy ne titkolózzunk fölöslegesen, maga a Fekete Herceg, az Egyesített Belső Sötétség Ura. - Most megvagytok, és innét többé soha nem menekülhettek! Hihihíí! - Hangja, mint valami prés, még összébb tömörítette a sötétséget. Ha valakit érdekel, hogy néz ki a Fekete Herceg, nézze meg este, lámpaoltás után a paplan alatt.

14. fejezet, amelyben kiderül, hogy miután Breke sárkány célját elvétette, parti portyára szánta el magát. Két okot talált erre: kinyomozni végre a királykisasszonyka nevét, és végére járni a kósza hírnek, miszerint némelyek a nyakára akarják hozni fő ellenségét a villámléptű Csiga Nusit, az állítólagos sárkányölőt.

Breke meggyőződött arról, hogy királykisasszonyát pompásan őrzi az erkélyablakra bűvölt vasrács, Pity-pity lovagot a biztosnál is biztosabban a saját, frissen eszkábált sárkányvadász-programja. Adott nekik enni-innivalót, aztán kiúszott a partra, a Gyurgyalag-öböl langyos homokjára kimászott.

Kettős farkával kiadós vihart kavarva figyelmeztette békanépét: pillanatig sem csendülhetnek az éljenzéstől, amíg ő odalesz. No, azok vartyogták is mély tisztelettel: Breke, breke, brekekeke!

Előbb Ite fejét húzta be a nyakába, aztán a nyakát a vállába, utána Lemet, Zeket, Őszöt, Tevet, majd legvégül Retet. Az Elnököt kint hagyta és mosolygásba fogott. Úgy mosolygott, hogy omlott a föld az agyagos partoldalból. A gyurgyalagok sírtak, lángosan cikáztak elsodort hajlékuk pora fölött. A sárkány rendületlenül mosolygott tovább: a füzekről a száraz ágak sorra letörtek. Ezután behúzta testébe oszloplábait, krokodil-karmos béka mancsait, két büszke farkát. Amikor már majdhogynem tojás- pontosabban keljőljancsi formája lett, hirtelen átbucskázott a maradék fején, és lássatok csudát: hipp-hopp, suszterből nevelt királyfivá változott, aki nicsak, mosolyog napkeltétől alkonyatig, mert ő az embereket még saját maguknál is jobban szereti. Hogy kitüntető mosolya még meggyőzőbb legyen, egy elhagyott teknőspáncélból művész-műfogsort hókuszt-pókuszolt magának.

Megszemlélte újdonat személyét a Tó tükrében. Illegett-billegett, perdült-fordult. Átváltozása úgyszólván tökéletesre sikeredett, mindössze egy holdkarima-szarvacska emlékeztetett a homloka fölött a gangos sárkánytarajára. Szép volt a szarvacska, szebb egy kövér dongonyüvecskénél, elegáns, akár egy báli halbél-koszorú, de hiába, bele kellett törődnie, hogy a dolog így, egyelőre, aligha szerencsés.

- Az emberek buták. Éretlenek a valódi szépség megértésére! Ah és eh! - A Tó közepén magasodó panel-várkastélyra vetette tűnődő pillantását. - Manapság még egy királykisasszonynak sincs elég ízlése a finom csín és báj fölismerésére.

A mája gyökeréig meghatódott. Ha ideje engedte volna, bizonyára nekiül, és verset ír a szegény, sorsüldözött sárkányok szenvedéseiről, akiket az emberek örökkön félreértnek, s még a tulajdon rabjaik is keservesen kínozzák őket.

- No, majd legközelebb.

Körülnézett. Hogy csak a gyurgyalagok lehettek volna tanúi átváltozásának, ha nem eltűnt fiókáik után kapartak volna az omlásban, elődugta a fenekéből Ret fejét. Hegyes lángot fűjt belőle a szarvacskájára, majd fürge ujjakkal koronát formált belőle. Hold-díszes, zöldarany koronát.

- Legyen a nevem Holdas Lajos királyfi! - mondta, és Holdas Lajos királyfi lett a neve. Csattintott-pattintott. A sárkánytagjaival partra vonszolt hínárból-mozatból ezüstruha termett, az éles sásból damaszkuszi acélszabalya, a tavirózsából tarsoly, a kíváncsiskodó pézsmapocokból táltos paripa.

Fölszerelkezett, lóra pattant, és elvágatott napkeletre, Kecskemadár házához.

Lett ott repeső öröm! Katikák és Editkéek leültették, habos kávéval, tejszínes diótortával kínálták. Kecskemadár öreges okvetetlenkedését pedig leintették.

- Halszaga volna?

- Én nem érzetem.

- Na és?

- Napnyugatról jött. Lehet, hogy ott most a halszag a menő.

- Majd írunk Bill bácsinak és Irinkének, hogy szerezzenek nekünk napnyugati halszag-kölnit.

Holdas Lajos királyfi szakadatlanul mosolygott a művész-műfogsorával a körülötte sürgölődő hölgyecskékre. Hajszájra úgy nézett ki, mintha igazi volna, mintha tényleg két perce lépett volna le a falvédőről, illetőleg a vetítővászonról, vagyis egy valódi, hollywoodi színészfőből.

- A királyfinak halillata van és nem halszaga! - szögezte le Katiedit a konyhában. - A halszag egyáltalán nem ilyen.

- Tényleg? - csodálkozott Ipó. Katiedittel keverte a tejszínhabot. Holdas Lajos királyfi egy szempillantás alatt betörölt az imént egy egész tállal. - Szerinted milyen?

- Másmilyen.

Katiedit bevitte a diótortához a tejszínhabot, Ipó pedig kiment Kecskemadárhoz a kertbe, ahol a királyfi táltos csikaja legelészett. Volna. És majdhogynem. Mert a csikó ajkával a fűszálakat tényleg legelészőn szopogatta, ám le nem harapta. Hanem ha csimasz vagy meztelencsiga akadt a nyelvére! No, azt szodén beszürsintette!

Kecskemadár kérődzés közben halkán dünnyögött.

- Lehet lányom, hogy Holdas, megengedem, hogy Lajos, az sincs kizárva, hogy valaha suszter volt, de hogy nem királyfi, arra mérget vehetsz! - Mekkentett, majd tétován föllebegett kissé az akácós fölé, ahonnan a Tóra lehetett látni. A várkastély tornyán csattogott a holdas bíbor-szín zászló, de a gazda sehol sem mutatkozott. Gyanús. Több! Gyanúsabb a tettenért tolvajnál. Mert a fölvtont lobogó azt jelezte, hogy Breke otthon tanyázik, ellenben a sárkánytan tudósai még sosem bukkantak olyan adatra, ami szerint egy sárkány valaha is igazat mondott volna.

Odabent a házban ezalatt Holdas Lajos királyfi csevegősen kifaggatta a hölgyecskéket arról, hogy merre indult Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján Szilveszterrel, meg Czirinke Tap-tappal. *Őszinte szívvel* kijelentette, hogy *őszinte szívvel* örül a vállalkozásuknak, és *őszinte szívvel* szurkol nekik, és *őszinte szívvel* ő is nekivágna, hogy kiszabadítsa Dzsungár királykisasszonyt a nagyhírű és vitézlő Breke úr palotájából...

A lányok sikítottak és tapsikoltak örömben.

- Éljen! Éljen!

Holdas Lajos királyfi fölállt, és meghajolt.

- Köszönöm! Köszönöm!

A leányok kazalnyi tejszínhabot kazlaltak a tortájára.

- Egy a bökkenő - szólt habos szájjal, mosolya most a hab alatt -, hogy nem tudom a királykisasszony összes nevét.

- Már mér' kellene tudnod? - mekkent rá Kecskemadár a küszöbről.

- Mér? Mér? - A kérdezősködéshez nem szokott Holdas Lajos királyfi a villájával kereste a helyes választ a levegőben. Eközben tejszínhab pöttyöket szórt a szőnyegre. - Hogy meg tudjam szólítani, azért.

- Azért bizony! - zengték Katiediték kórusban.

- Nem tudod megszólítani?

- Tudni tudnám, mondhatom neki azt, hogy hé, hajasbaba!

A lányok dültek a kacagástól.

- Már azt hittem - mondta olyasféléképpen Kecskemadár, ahogy dudorászni szokott sajtérlelés közben -, hogy fáj *valamelyik* torkod.

Holdas Lajos királyfi szemének vészjósló pillantásától egyszeriben megkopaszodott Simonévi kaktusza az ablakpárkányon. Észbekapott azonban, és a lányok is sorolni kezdték nővérkéjük neveit.

- Dzsongáriai!
- Dzsungár!
- Borci!
- Csalafinta!
- Pockár!
- Dockár!
- Félpárcsirke!
- Dorci!
- Borjantó!
- Jami!
- Jamieson!
- Majomka!
- Borcogó!
- Lóarcú!
- Pihe!
- Hámosi!
- Hám!

Ipó ekkor szerényen megszólt Kecskemadár mögött, és félbeszakasztotta a kislányok locsifecsijét. Éppen jókor, mondhatni az utolsó pillanatban villantotta meg széleskörű nyelvtelhetségét. Persze a maga finom módján, távol mindennemű nagyképű tudományoskodástól. Levegőt zárt be pofazacskói és a felső fogsora közé, majd két mutatóujjával ütemesen megbökdöste az arcát.

- Brekekekeebrekekeke!

Holdas Lajos királyfi föl pattant, integetett kegyesen, ahogy a békáknak szokott az estéli kórusukat hallgatván. Aztán elpirult, villáját, tortás tányérját a földre ejtette.

- Jól van, lányok - mondta Kecskemadár. - Későre jár. Vendégünk elfáradt. Ne sikongjatok. Engedjétek, hadd pihenjen le, és ti is szaladjatok a tollasbálba.

15. fejezet, melyben kiderül, hogy a Fekete Herceg tökéletes tervéből egyetlen pici pitypangpihe kimaradt.

- Hihihí! - A Fekete Herceg körös-körül vihogott a homályban. Elölről és hátulról, jobbról és balról, föntről és lentről, de még belülről is - mintha a fiúk májából, szívéből sivített volna elő a hangja. - A foglyokat tilos éheztetni, kínozni, megkötözni, hihihí! Csinálnak ők maguknak bajt eleget! Hihihí! Engedjétek szabadon őket hű szolgálaim: tövisek, kacsok, ragadáncsok, százhorgú bogáncsok! Fussanak! Ugráljanak! Iszkoljanak és szökjenek! Hadd higgyék, hogy szabad az út! Hihihí! Na? Ezer sipirc és iszkirí!

És mit ad Isten: a tüskék és indák elengedték Jázmin Dzseff nadrágját, a két kicsi grabancát. Szilveszter macska is megszabadult a bundájába akaszkodott farkasfogaktól. A sötétség azonban sűrű maradt, kocsonyás.

A Fekete Herceg kacagott.

- Na? Most merre? Na? Hihihí! Sejtitek, hogy hová visz a lábatok? - Éles fejhangú vijjogását kissé tompábbra vette, majdnem bűgóra. - Nem volna jobb visszafordulni, hazatérni?

Észhez térni? Haha! - Hízelt: - Legyetek okosak. Otthon várnak benneteket kedvességgel, jó ebéddel. Minek itt bóklászni a semmiben, amikor odahaza úszkálhatnátok Breke öcsém langyos tavában? Na? Hazavezesselek benneteket?

A fiúk hallgattak. Jázmin Dzseff megszorította a kicsik kezét, fölengedte a vállára Szilvesztert.

- Lássátok be, kis csacsik, hogy nincs más választásotok. Velem kell tartanotok! A menekülés, a biztos út...

Jázmin Dzseff közbevágott:

- Mi nem számoljuk a választásokat! - Azzal megindult a beléje csimpaszkodó öcskösökkel és a pilótasitykára mászott Szilveszterrel, határozott léptekkel, valamerre. - Tedd jobb lábad a bal után, balt a jobb után és kész.

- Nem érdekelsz bennünket! - jelentette ki ünnepélyesen Adorján Sebestyén.

- Szemernyit se! - toldotta hozzá Sebestyén Adorján.

- Hihihihí! - Fekete Herceg máris elfeledte, hogy az előző mondatát még mézesmázosan dorombolta. - Sose juttok el ahhoz az állítólagos Kácsához! Hihihí! Tudjátok mi az igazság? Az a kacska nem is létezik! Ostobák vagytok, tökféjek! Olyan kacska nem is lehetséges, aki le tudna győzni egy sárkányt! Hihihí! Breke kétszázmilliószorta erősebb bármelyik Kacsánál!

- Éppen ezért! - dörögte maga elé Jázmin Dzseff. Gyalogolt elszántan. Buckára föl, gödrökön át, előre rendületlenül.

Szél süvített, levelek kavarogtak, ágak recsegték a Fekete Herceg hangján. Valahol zengett az ég, és zápor csapdosott, de villám nem fénylett, esőillatot sem hordott a szél.

Már jó ideje gyalogoltak, talán órák óta, amikor Szilveszter megkérdezte:

- Meddig megyünk még?

- Galamböltönyt kellett volna magunkkal hozni - vélte tudósian Adorján Sebestyén. - Fölvennénk és elrepülnénk.

- Hova? - kérdezte a kandúr.

Adorján Sebestyén fölkérdzkedett bátyja hóna alá. Onnan, mint valami biztonságos kis odúból, kijelentette:

- Valami biztos helyre.

- Innen sehova se lehet elrepülni - mondta Jázmin Dzseff. - Ítéletnapig csapkodhatsz a szárnyaddal, akkor is helyben maradsz, mert ez a belső sötétség. Ezt mindenhova visszük magunkkal.

- Miért? - kérdezte a kandúr.

- Mert a belső sötétség belőlünk jön.

- Hogy te milyen okos vagy! - gúnyolódott Szilveszter, mivel érvelni nem tudott.

Sebestyén Adorján orra hegyére pitypangpihe érkezett. Csiklandós. Sebestyén Adorján már-már odanyúlt, hogy elhessentse, amikor a keze - szinte magától? - megállt félúton... Mi lenne, ha kibírnám ezt a kis csiklandást? Ezen elgondolkodott botladozás közben. A pihe talán elszállt, talán maradt - Sebestyén Adorján megfedkezett róla, olyan mélyen elgondolkozott. Egyszer aztán csöndesen megszólalt.

- A megoldás egyszerű. Nekünk kell kivilágosodnunk.

- Na még egy okos! - fortyant föl a kandúr. - És hogyan képzeled ezt a kivilágosodást, Seborján? Szaporán pislogunk, amíg csillogni kezd a szemünk? Vagy pattogatjuk a fülünket, sebesen, hogy szikrát vessen?

Úgy, gondolta Sebestyén Adorján magában, hogy én a te pörlekedésedet végighallgatom. Legyen igazad.

- Jó kis tréfa! - zsörtölődött a macska. - Eljátszod, hogy kitaláltál valamit, aztán megkukulysz. Kuka vagy?

Sebestyén Adorján bólintott a sötétben, mint a székelyfiú.

- Nem is kuka vagy te, hanem lüke! Lükepék!

Sebestyén Adorján ezt is lenyelte harag nélkül.

- Lüke Aladár!

- Szilveszter! - csitította a macskát Jázmin Dzseff.

- Velem ne járassa a bolondját!

Sebestyén Adorján arra gondolt, hogy Szilveszternek talán igaza van. Talán ő tényleg kuka, sőt lüke. Vagy ha mégsem, akkor se sokkal különb nála. Például egyáltalán nem olyan erős, mint Jázmin Dzseff, nem olyan tudós, mint Adorján Sebestyén, és véletlenül se tudna olyan verseket írni, mint Szilveszter. Vagyis semmi különös. Egy kisfiú, akinek most csupa melegség a szíve, mert a győzelem íze helyett a békességét érzi.

Egyszerre lépett Jázmin Dzseffel, jó hosszút. Kissé simább helyre érték, amolyan réti gyöp félére.

Eszébe jutott Kecskemadárnak egy régi dünnyögése. A kertben drágakópáncélos galacsinhajtó bogarat figyeltek. A bogár gombóca százszor visszagurult egy dombocskáról, és ő százegyedszer is nekiveselkedett, és akkor sikerült neki. No, akkor ilyesmit dünnyögött a vénséges Hófehér: csak az győzhet, aki tud veszíteni. Sebestyén Adorján most ennél többet gondolt: úgy vélte, hogy egyáltalán nem kell győzni. És ha az ember nem álmodik győzelemről, akkor vereséget sem szenved soha. Akkor a győzelem meg a vereség, meg a harc, meg az én igazam, meg a tiéd, meg a hasonlók kirostálódnak az életből, és ettől kezdve a világ megváltozik. Vadonatúj szögből mutatja magát...

- Odanézzetek! - kiáltotta ekkor Adorján Sebestyén Jázmin Dzseff hóna alól. - Nahát!

- Hova? - Jázmin Dzseff azóta jobbra csukva tartotta a szemét, amióta a sötétség rájuk borult. Talán takarékoságból, hogy ne kopjon.

- Na, a másik is kitalált valamit? - fitymálta a magasból Szilveszter. Ő összehúzott pupillával vizslatta a sötétet, hátha meghasadnak valahol a kárpitok. Képtelenség, hogy ne jöjjön valami segítség. Egy költő nem akar ki, ő nem veszhet el, mint valami inggomb!

- Odas! - Adorján Sebestyén összes tudósi megfontoltságával kipottyant bátyja hóna alól. - Nézzétek! Sebestyén Adorján világít!

- Fantasztikus! - Jázmin Dzseff kipattintotta a takarékból a szemét.

Megálltak.

Adorján Sebestyén négykézláb, tátott szájjal a bámulattól, boglya haja szanaszét. Láthatta mindenki, mert Sebestyén Adorján kabátja alól fény szivárgott. Halvány, melegsárga. Világánál rögtön kiderült, hogy az a növény, ami Adorján Sebestyén combjába szúrt az imént, és rozsdás hegyű lándzsának sejtett, az gyöngédségre vágyó nádbuga. Aki olyan szívettépően sikoltzott a fejük fölött, mint egy vesztőhelyre kísért lány, az egy hársfa két összedörzsölődő ágának bizonyult.

Adorján Sebestyén fölállt, óvatosan kigombolta Sebestyén Adorján kabátját, aztán az ingét.

Fény ömlött szét a tájon, melegséges déli fény.

- A szíve! - kiáltott Adorján Sebestyén. - A szíve világít!

- Ugyan! - pironkodott Sebestyén Adorján. - Dehogya!

Erre már Szilveszter kandúr is lemerészkedett a pilótасыka biztonságos magasából. Döbbenet néztek mind a hárman. A fény valóban Sebestyén Adorján szívéből áradt. Előbb élesen, vastag kéve-sugárral világította meg a hársfasort, a lankára felhőmpölyödő búzamezőt és a domb tetején a kis fehérfalú fogadalmi kápolnát. Aztán szétterült, mint a vízbe csöppent tinta. Fölragyogott az újra vígan röpködő pipiskék kontyocskája, a patakparton vonuló füzek sárgás levelén, a felhőkön. Az eget csillagokkal telehintette, feketéjét kékre fakította, a csillagokat felolvasztotta, a Napot aranyba öltöztette.

- Ezt te csinálod? - kérdezte Szilveszter hitetlenkedve.

Seborján széttárta a kezét.

- Hogyan? - Jázmin Dzseff odahajolt, meghallgatta öccse szíve tájékát, de se nem hallott, se nem érzett semmi különöset. Még a kellenél melegebbet sem. - Hogyan csinálod?

- Sehogya. Nem csinálom.

- Ne titkolózz! - Szilveszter kandúr fölágaskodott, félretolta Jámin Dzseffet, és megszimatozta Sebestyén Adorján mellét.

- Tényleg nem csinállok semmit. Csak az jutott az eszembe...

- Mi?

- Semmiség.

- Mondjad nyugodtan! - kérlelte Jázmin Dzseff.

- Érdekel... - Adorján Sebestyén félrefordult, és bekukucskált a saját inge alá. Semmi. Mélyeket lélegzett, semmi.

Sebestyén Adorján beszámolt gondolatairól. Óvatosan fogalmazott, nehogy megbántsa a pirosorrú kandúrt, aki most szerényen üldögélt az árokparton a pipacsok között: egy szerény kis virág a többi közt. Még hogy ő valaha is valakit lekukázott, vagy Uram bocsá' lelükéztet volna!

A történet végén Jázmin Dzseff elgondolkodva vakarózott a pilótасыka alatt.

- Ez tényleg semmiség.

- Nahát! - Adorján Sebestyén mellkasa holmi kis fűjtatóként pumpált, de egyelőre egy szent-jánosbogárnyi világosságot sem sikerült koholnia az inge alatt.

Szilveszter kilépett szerény pipacsi helyzetéből.

- A művészet éppenséggel a semmiségeken múlik. - Vonulgatott társai előtt, a farkát figyelemre intően a magasba emelte. - Gondoljatok például két zongoristára. Az egyik is ugyanazokat a hangokat üti le, amelyeket a kottából olvas, a másik is. Pilim pilim. És mégis, az egyik gyönyörűen zenél, a másik ocsmányul. Namármost szerintem. Tudtok követni?

- Hogyne! - Adorján Sebestyén fűjtatott és fűjtatott.

- Akkor most jól figyeljete!

- Ismét felhősödik - jegyezte meg Jázmin Dzseff.

- Szerintem tehát - folytatta volna a pirosorrú kandúr, ha az ég nem kezd sebesen szürkülni. - Uram Isten! Most mi lesz?

Sebestyén Adorján megsimogatta macskája fejét.

- Most? Most hallgatunk. Elindulunk az orrunk után és nem szólunk egy szót se: se butát, se okosat.

16. fejezet, melyben Holdas Lajos királyfi szusszant egyet.

Estére kelvén lepihentek a Kecskemadár-tanya lakói. Holdas Lajos királyfinak a vendégszobában ágyaztak: lúdtoll párnával, selyempaplannal. Esti imájukban a kisleányok mind azt kérték, hogy a szép királyfival álmodjanak; hogy őket lovagoltassa fehér paripáján, velük játsszék a hintán.

Ám hiába fohászkodtak, egyedül a házigazdának sikerült a vendéggel találkoznia.

Amikor már mindenki szunyált, szenderedett, szundikált, húzta a lóbórt a maga módján, és a többi éjszakai zaj elcsendesült, Holdas Lajos királyfi fölserkent. Lábujjhegyen kiosont a pitvarba. Ott hortyogott Kecskemadár: ő zárt helyen nem bírt aludni. A hálószoba ellen egyszerre tiltakozott a kecske- és a madártermészete. Szóval odakünt durmolt az öreg Hófehér, amikor a királyfi meglepte. Óvatosan fölemelte kecskeszörccsergés dikójáról és a lépcsőhöz vitte.

- Fölöslegesen rontod te itt a levegőt, hékás! - mondta, és fél orrlíkákat befogva a másikkal akkorát szusszantott, hogy Kecskemadár kiröppent a pitvar oszlopai közül. Szállt, szállt sebesen föl a fák fölé, a felhők fölé, csaknem a csillagokig. El is szállt volna úrhajó nélkül az Esthajnal-csillagig, ha görbe szarva meg nem akaszódik egy holdsugarban. Ott pörgött-forgott szédületig, és meg sem állt volna kiskeddig, ha a Göncölszekér rúdjánál ballagó Kisbojtár nem durrant egyet a karikásával. Erre az égi csördítésre végre magához tért és föltette a kérdést:

- Mi ez, álom vagy rossz tréfa?

17. fejezet, melyben az expedíció megérkezik a Fölnöttek Országába.

A Fölnöttek Országa város volt. Látszatra semmi különös. Középen magas, tömör, csurom beton és benzinszag meg műpark, körben nyílt. Szinte kíváncsi: hagyta, hogy bizonyos utcái elkótorogjanak a környező ligetes mezőbe. Itt-ott egy-egy házcsoport lappangott a dombok között, amott kisebb üzem füstölgött. A szántóföldek között utak, sőt sínek kanyarogtak - némelyik használaton kívül. De másként is fogalmazhatunk: a Fölnöttek Országa megengedte, hogy a környék benyomuljon az utcái közé. Egy kisebb akácos egészen a Határszéli Metróállomásig tört előre. Szabadon, akárcsak a sok veréb, mely a lombjai közt fészkel.

A város különösségét a lakói adták. Öreg és tanult, totyori és csacsainszki, iskolás és szakállas, babaképző és óriás, puffancs és nyafka, puccos és orgonaillatú és pálinkaszagú, de a vakmerő, a szájas, a zsupori és a hintalovas is mind-mind fölnőtt volt. Nem tagadták, de ha tagadták volna, elárulta volna őket a tekintetük. Úgy néztek, ahogy éltek: fordítva. Egy se tekintett az égre; helyette a kirakatokat vizslatták mindahányan, a reklámokat, de legsóvárabban a járda betonját: hátha találnak egy degesz pénztárcát.

Lesunyt fejjel, lapos pillantásokkal áramlottak szüntelen az utcalabirintusokban, a rémfilm-mozikba ki és be.

A vándorok óvatosan lopakodtak közöttük. Sokat tanultak a Jéghegyben, még többet a Belső Sötétségben. Már egyikük sem vette félvállról Ráfonya manó gúnyos jóslatát, miszerint a Fölnöttek Országában mindenki fölnőtté változik. Aki pedig fölnőtt, az sosem találkozhat a Rettenthetetlen Sárkányölő Kácsával. Nélküle pedig nővérkéjük örökre a sárkány rabja marad.

Nyírott bokrok közt, hol kertészbe ojtott fodrász garázdálkodott hatalmas, csattogó villanyollóval, kistermetű bennszülött csapódott hozzájuk. Másutt gyereknek mondták volna kora és magassága után, de Viktória - így hívták - kizárólag kompjuterekről csacsogott, áruházi árakról, sportról, divatról, sztárokról, pénzről. Az öregebb helybéliekhez hasonlóan őt is egy kutya vontatta föl s alá a park sétányain.

Szilveszter kandúr érdeklődését: merre van a város túlsó vége? háromszor is semmibe vette. Negyedszerre, amikor már Adorján Sebestyén is bökdöste: téged kérdez, elfogyott a cernája.

- Olyan nincs, hogy egy macska társalogjon!

- És egy kutya? - kérdezte Sebestyén Adorján.

- Olyan sincs.

- Mit szólsz ehhez, Nilok? - fordult Viktória táskójához Szilveszter.

- Mit szóljak, na? - vakkantotta Nilok. - Mégiscsak a gazdám, hozzam székénybe?

- A világért se!

- Na ugye.

- Na ugye - helyeselt Viktória is.

- Ajajaj! - A sétatéri kutyák olykor felnyüszítettek, és hirtelen támadt ötletüktől vezérelve próbálták pórázukra akaszkodott gazdájukat valami értelmesebb cél felé cibálni. Általában kevés sikerrel. A gazdik hevesen beszélgettek egymással az időjárásról, vagy a futballmeccsről - akármiről, ami hidegen hagyta őket. Közben szanaszét tekintettek, és tökfeknek tartották a társukat, aki folyton számárságokat fecseg. A tapasztaltabbja fejhallgatót viselt a fülén.

- Látjátok? - mutatott rájuk Viktória. - Mifelénk az emberek egyszerre állatbarátok és ember-szeretők. - Összeráncolta homlokát. - Mondjátok, miért akartok ti elmenni mitőlünk?

- Dolgunk van - felelte kihívóan Szilveszter.

- A mi országunkban mindenki jól keres, és megszerezheti magának azt, amit szeme-szája kíván. Nézzétek!

A tér sarkán neonfényben fürdő áruházhoz vezette őket. Éppen a műcsontosztály fényűző kirakatához.

- Nahát! - tátotta el száját Adorján Sebestyén.

- Mik ezek?

- Műcsontok. Tökre nagy, igaz? - lelkesedett Viktória. - Ugye milyen baró műcsontok, Nilok?

- Igenis! Igenis! - kaffogott Nilok. Előadta - közepes tehetséggel -, hogy fogalma sincs, mi fán terem az üveg: nekiugrott párszor a kirakatnak.

- Megőrülnek érte! - Viktóriai megfogta a kutya nyakörvét. - Majd veszek neked, te kis okoska. Látjátok, oktan állat létére is tudja, hogy mi jó neki. Mért kellene nektek butábbnak lenni nála?

- Tényleg jó? - érdeklődött Szilveszter a tacsától.

Nilok elnézett a messzeségbe.

- Fölséges.

- Jobb az igazi csontnál?

Könnycsepp jelent meg a kutya szeme sarkában.

- Mi közöd hozzá, te ostoba macska?!

- Csak kérdeztem. Ne haragudj.

- Vedd tudomásul, hogy mindennél jobb.

A többi kutya is előadott néhány lelkes ugrást a kirakatüveg előtt, ha gazdája épp a műcsont ízét, kedvező árát, pompás testi-lelki hatásait ecsetelte. Aztán - mihelyst megtehetette - kibújt valahogy az érdeklődés e szűkös emberi köréből, és lelki szemei elé egy valódi velőcsont illatos, bönys emlékét idézte. A szenvedélyesebbek a levegőbe haraptak, majd csalódottan fölvonítottak.

- Éhes vagyok! - kordult Jázmin Dzseff gyomra.

Viktória tovább vezette az expedíciót a kirakatsoron.

- Itt vannak például a lemezjátások és a magnók. Ezt a kis fejhallgatót az utcán szokás használni.

- Mire? - kérdezte Adorján Sebestyén tudósiasan.

- Mire? Akármire! Bekapcsolod, és azt hallgatsz, amit akarsz.

Sebestyén Adorján a madáreresznyeafa poros levelei közt gunnyasztó verebekre mutatott.

- Például őket?

Viktória fölényesen nevetett: - Őket minek? A magnóból együtteseket kell hallgatni.

- Miért kell? - nyomozott szívósan Adorján Sebestyén.
- Mert arra valók az együttesek, te csacsi.
- A fejhallgató magnó viszont azért van, mert vannak együttesek.
- Pontosan. Na végre, hogy érted.
- De a verebek... - szólt bizonytalanul Sebestyén Adorján.

- Idefigyeljete! Lefogadom, hogy ebben az áruházban kapható verebes kazetta is. És rigós meg varjúkárógásos és robbantásos, meg amilyent el se tudtok képzelni. Mind jobb és tisztábban szól az eredeti madárnyekergésnél. Ezek már különben is rég kimentek a divatból!

Több se kellett a verebeknek! Sértetten fölrebbentek, aztán zuhanórepülésben megbombázták Viktóriát: pötyty! pötyty! pötyty! Vihogó csiripeléssel elhussantak.

- Disznók! - sikította Viktória. - Megérdemlitek, hogy elvigyenek benneteket az állatkertbe kigyóeleségnek!

Bent az áruházban mozgólépcsők és gumijárdák suhantak velük emeletek és polchegységek között, melyeken borotvahabok, akváriumok, órák, önműködő házinyomdák, videók, zsugorított cethalak - a világ gyárainak felsorolhatatlan csodái sorakoztak. Például a hangszerosztályon csak zongorából 333 félért tartottak, a sportosztályon pedig 111 fajta kosárlabdát. A mindenütt villogó óriás képernyőkön angyalkórusok zengtek hozsannát a legújabb reumatapasznak, és alleluját a Jupiter lecsókolbásznak. Rejtett hangszórókból mennyei hang dörögte válaszul, hogy az élet mélyebb értelme ennél több: igényes ember Belfegor kocsival jár. Az árcédulákon villogó piros szám jelezte, hogy az adott áruért e percben az Országos Átlagkeresőnek hány percet kell adnia az életéből a munkahelyén.

- Nálunk mindenki tisztában van vele, hogy éppen hogy áll - tanította új barátait Viktória -, és bármikor pontosan kiszámíthatja, hogy mennyit ér egy kiló Jupiter lecsókolbászhoz, vagy egy Belfegor kocsihoz képest.

- És aki nem akar se Belfegor autót, se lecsókolbászt? - Jázmin Dzseff mostani éhségében beérte volna a legközségesebb zsíroskenyérrel.

- Akkor az illető maradi, ha éppen nem bolond! - Az ilyen lemarad a többiek mögött, azok pedig kinevetik. Az a vége, hogy kiszorul a normális emberek közül - le sem tagadhatja, hogy hitvány és gyöngé. - Viktória lebiggyesztette ajkát. - A végén diliházba kerül.

- Milyen kedvesek vagytok! - jegyezte meg Adorján Sebestyén.

- Igyekszünk - Viktória egy tudós nő megfontoltságával elsimította homlokából a haját. - Az illető érdekében. Minél előbb segítjük be a diliházba, annál hamarabb fogják meggyógyítani, és annál hamarabb talál rá az élet értelmére.

Beszélgetésükre többen fölfigyeltek a pultok és a pénztárak közt nyomakodók közül. Alakjuk, hanghordozásuk, no meg Bill bácsi pilótasitykája, és az oda gyakorta fölugráló Szilveszter kandúr kecses fontoskodása hamar elárulta, hogy külföldiek.

- Van eladó? - kérdezték többen.

Hamarosan mellettük termett a zsandár, a tűzoltó, az igazgató, a menekültügyi kormánybiztos és két szakszervezeti főbizalmi. Hőseinkkel forrón kezét ráztak, Viktória trikójára Éberség-Segítség érdemrendet tűztek, majd Jázmin Dzseffeket elegáns szállodába kísérték. Vacsorát kaptak a gyerekek, puha ágyat és ígéretet, hogy reggeltől iskolába fognak járni, ahol egy-kettőre hamisítatlan fölöttet faragnak belőlük.

18. fejezet, amelyben Holdas Lajos királyfi fölségesen kezdi érezni magát.

Reggeli után Holdas Lajos királyfi megtörölte szalvétájával enyhén kékes ajakát, majd bejelentette, hogy átveszi a hatalmat a Kecskemadár-tanyán. Kénytelenségből, mivel a gazda bizonytalan időre elutazott. Meglehet, örökre, tán elunta az itteni életet, belefáradt, és különben is... Az ő idejében úgyse volt itt olyan jó világ.

- Mi az a *jóvilág*? - kérdezte Ipó.

- Hol van manapság jó világ? - legyintett nagymamásan Nagyedit.

- Itt! Itt! Itt lesz! - kiáltotta a királyfi. - Tökéletes lesz! Új! Ilyent még nem pipáltatok!

Kiadta a parancsot a ház átalakítására. A lányok sűrögtek-forogtak. Boldogan illegtek a királyfi előtt a söprével meg a porszívóval, és Ipót noszogatták, hogy ne lógassa már az orrát Kecskemadár miatt. Majd visszajön az öreg, ha akar, és örülni fog a rendnek.

Holdas Lajos királyfi erélyes szavára pincét-padlást fölsöpörtek, kiporszívóztak, fölmostak, letöröltek, kifényesítettek. Utána a három Edit szobáját egybevonták, Holdas Lajosét kettőbe, a konyhát átrendezték előszobának, az előszobát padlásfölgjárónak, a padlásfölgjárt nappalinak. A fürdőszobából kitolták a kádat és becipeltek helyére a tűzhelyet.

Holdas Lajos királyfi elégedetten csettintett.

- Alakul, alakul!

Az Editek fáradtan bólogtak, és elnyúltak a kimerültségtől ott, ahol tudtak.

Holdas Lajos királyfiból sziporkáztak az újdonság ötletek - ne feledjük, dolgozott a hat titkos feje is. Megérkezett Vadgeri: ezt ünnepnek nyilvánította, és elrendelte a padlás megolajozását, portalanítás végett. Ugyanakkor fölszedette a volt konyha mozaikpadlóját, mert állítólag csúszott. Ipó és a három Edit ismét söpört-sikált, Vadgeri csapdosta a mozaiklapokat a kötő kalapácsával és hordta a törmeléket. Holdas Lajos királyfi egyre elégedettebben szemlélte a művét.

- Fejlődünk, szakadatlanul fejlődünk.

Este kimerülten zuhant ágyba a háznép. Földön, deszkákon, ki hol bírt, mert az ágyak ki lettek dobva, mint a letűnt Kecskemadár-korszak avult emlékei. Egyedül Holdas Lajos királyfi vacsorázott. Bepofázta az összes Bill bácsi-féle húsos hurkát, és értetlenül hallgatta, hogy a fáradság álmukban megrikatja a kislányokat.

- Ejnye-bejnye! Hát mi kellene még ezeknek?

Vacsora után rájukzárta az ajtót, majd ellovagolt a Tóhoz. A parton felbosszantotta egy feketefülű rókagyerek; nevetlenül ráugatott. Mérgében visszaváltozott sárkánnyá, hogy egy kicsit agyonütögesse, de a rókafiú eltűnt.

Ott egye a fene!

Beúszott a várkastélyhoz körülnézni. A fogoly királykisasszony aludt a tornyában egy nagy kupac igazgyöngyön. Álmában is szaporította őket. A vitéz Pity-pity a börtönben durmolt a számítógépére borulva. Sárkányvadász programja oly tökéletesen sikerült, hogy már nélküle is dúlt a harc a képernyőn.

Breke elégedetten vigyorgott mind a hét fejével.

Lubickolt derekasan. Megeszegetett közben hét mázsa pontyot, kiszürcsölt hétezer kagylót, és megénekeltette a békákat, mielőtt visszatért volna a partra Holdas Lajos királyfinak.

19. fejezet, melyben komoly bonyodalom származik abból, hogy egy zsizsikarcú ember kopó szeretne lenni.

A fiúk el-elszundítottak, ám minduntalan fölriadtak. Hajnalra már le se bírták hunyni a szemüket. Még Szilveszter se, pedig ő világbajnoknak számított a szentséges egyiptomi idők óta. Hiába kaptak fűthető takarót, melegvízzel töltött ágyat, érezték, hogy itt valami nincsen rendben. Kimásztak a ringató ágyakból és a szőnyegre heveredtek. Bekapcsolták a tévét. Valami film ment. Vagy vetélkedő? A szereplők azon tusakodtak, hogy ki a különb, és ez úgy mérték, hogy kinek lesz a műsor végére a legtöbb pénze.

Adorján Sebestyén átkapcsolt a másik csatornára, a harmadikra, a harmincharmadikra: ugyanez a film ment mindenütt más-más szereplőkkel. Elszomorodott. Busa nagy szomorúságában egy kiskókára kezdett gondolni, aki vörösésbarnás lenne, széles fülének a hegye fekete, és Drominak hívnák. És ha az ember azt mondaná: édes a meggy, ő menten itt teremne, és így válaszolna: mit parancsolsz édes gazdám?

Szilveszter macska a filmipari támadás elől a költészetben keresett menedéket. Frissen költött gúnydalát függönyhasogatással kísérte éles körmei segítségével.

- És én itten minek? - jelentette be harsány hangon a mű címét, aztán rázendített:

*Kinőtt engem a nadrágom,
az a legszebb,
hogy nem bánom
Pamparampam, papapam.*

*Illedelmesen megbújok
ingem mélyén -
ha megtűr ott.
Pamparampam, papapam.*

*Kalapom lett a főnököm,
eltűnök ha-
hogy föltöszöm!
Pamparampam, papapam!*

Elégedetten meghajolt. A *hahogy* szó bravúros elválasztását és a tájnyelvi *föltöszöm* alkalmazását zseniális költői leleménynek minősítette.

A közönség tapsolt. Szilveszter csókot és függönyfoszlányokat dobált.

Adorján Sebestyén is tapsolt, és azt kiabálta: édes a meggy!

- Mit parancsolt édes gazdám? - szólalt meg mögötte egy vékony, mégis kissé érdes hangocska.

Dromi volt. Vörösésbarna bundában, széles, kormoshegyű fülekkel.

Mindenki feléje fordult: nahát!

Hogy Szilvesztertől a gyors siker ilyen hamar elpártolt, fölugrott az asztalra, és átszaladt Dromihoz. Ráfűjt dühösen.

- Hogy kerülsz te ide?

- *Majdnem* úgy, ahogy te!

Mielőtt belemerülhettek volna egymás történetbeli helyzetének tisztázásába, a tévé vonta magára a figyelmet. Bedöglött. És akkor, amikor a műszempillás, műhajú, műszagú, műszínű, műhangú művész nő ezt dalolta: az élet pénz és megy tovább! Ugyane pillanatban krekcent az ajtózár és benyomult a szobapincér.

- Csöngetni méltóztattak? - Szaporán pillogott körbe. Hosszú orrának cimpáit vérebesen mozgatta, holott, ha nézett már tükörbe, tudnia kellett volna, hogy nem kopóra, hanem zsizsikbogárra hasonlít. - Parancsolnak valamit?

- Köszönjük, semmit - állt elébe Jázmin Dzseff.

A pincér jobbra nézett, balra szimatolt.

- Nincs itt véletlenül indokolatlan rókaszag? - Kikerülte Dzseffet, körülszaladt a szobában, fölkapdosta és zsebregyúrta a Szilvesztertől szétmuzsikált függöny-rongyokat. Szót azonban nem pocsékolat rájuk, más érdekelte.

Mást azonban nem lelt. Se az ágy alatt, se a hűtőszekrényben, se a komódban. Csalódottan jött elő a fürdőszobából is.

- Nem volt kevés a vacsora?

- Nem tudunk aludni - mondta Sebestyén Adorján.

- Akkor talán sok volt? Netán a rókaszag? Ugyan honnan jön ez a rókaszag? Parancsolnak altatót? Hívjak orvost? Kinyissam az ablakot? Telefonáljak a polgármester úrnak?

Adorján Sebestyén elunta a rengeteg, mézesmázos kérdést, amelyek csak nem akartak elfogyni az izgatottan reszkető zsizsikorr alól.

- Köszönjük, semmi bajunk. Elmehet. Mi még egy kicsit mesélgetünk egymásnak, aztán majd elalszunk.

A szobapincér szeme fönnakadt.

- Mit csinálnak?

- Mesélgetünk, amíg el nem álmosodunk.

- Mesélgetnek?! Segítség! Zsandárok, itt mesélnek! Segítség! Hoppá, jut eszembe! - Kabátját hevesen lekapta, kinyitotta, csak úgy hullott belőle a gumibot, a könnygázbomba, a revolver, meg a följelentőkönyv. - Árulók! ügynökök! Le vagytok tartóztatva! Kövessetek! - A telefonhoz ugrott és fölkapta. - Központ? Halló, központ?!

- Most kéne a drótot elharapni - sóhajtotta Adorján Sebestyén.

- Parancsodra, édes gazdám! - Dromi lángszín bundája föllobbant a telefon falidugója mellett. Éppen ott, ahol a tapéta magas, zöld sást mintázott. Dromi ripsz-ropsz, szétrágta a telefonzsinórt.

- Halló? Tettenértem őket tiltott mesélésen. Halló? És egy valódi, képzeletbeli meseróka is van náluk! Halló?! Megéreztem a szagát! Sőt, már látom is, ott lapul! Elkapom, halló?! Nem hallanak? No, megálljatok, majd ellátom én a bajotokat! A törvény nevében kövessetek! Hogyisne! - Megtorpant az ajtóban. - Hogy odakünt elselezljetek! Utánam, vagyis itt maradtok, és egy tapodtat se mozdultok. - Fölkapta a holmiját, kirohant, kívülről bezárta az ajtót. - Majd megtanítlak én titeket kesztyűbe dudálni! Mesélgetni, rókákat kitalálni, gúnynótát dudorászni, telefonzsinórt széjjelharapni! - Elszáguldott, és végigüvöltötte az utat a zsandár-örszig.

- Most mi lesz? - Jázmin Dzseff, fejébe húzva Bill bácsi pilótasitykáját, menetkész állapotba helyezkedett.

Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján füttyült a kalandos jövőre: kakasfogózt játszott Dromi rókával.

Bezzeg Szilveszter! Vitézül fölborzolta a farkát, bajuszát mártírosan konyára igazította, és kidörömbölt az ajtón:

- Nem félek tőletek! Vegyétek tudomásul, hogy nem félek tőletek! Én költő vagyok, az én gondolataimat úgyse tudjátok rabszíjra fűzni. Az én gondolataim szabadabbak a madaraknál, gyorsabbak a rakétáknál! A fénynél! - Harciasan döngette lenyalt, fehér mellényét. - Hallottad, Jázmin? Most megkapták a magukét! Ezt nem teszik az ablakba. - Újra az ablak felé fordult. - Aljas pribékek!

- És most mi lesz? - csökönyösködött Jázmin Dzseff.

20. fejezet, melyben Holdas Lajos Breke elhatározza, hogy pontot tesz az ügyre.

Micsoda hiányosság! Sebestyén Adorjánt emberemlékezet óta feszélyezte, hogy nincs elefánt a háznál. Hajajaj! bólított rá Kecskemadár. Adorján Sebestyén is megvizsgálta a kérdést, és úgy találta, hogy egyenesen *két elefánt* hiányzik a családból.

A kocsiszínbén elfért volna talán három is, no persze három kicsi. Egészen apró elefántból meg négy vagy öt. Erről tanakodtak éppen, amikor a mostani történet fejleményei elébe vágta az elefánt-históriának. A régi kocsiszínből elefánt-istálló helyett trónterem lett. Holdas Lajos királyfi itt kiáltotta ki magát első Holdas Lajos királlyá.

A háznép kissé értetlenül és meglehetősen fáradtan tapsolt.

- És a Köztársaság? - kérdezte Nagyedit, mert mind közt ő volt a legokosabb.

- Az megmarad - nyugtatta az új uralkodó. - És minden egyéb. Például a barátságunk is marad a régi; közvetlen, meleg, sőt forró! Egyenrangúak közössége. Fejlődés persze lesz, mégpedig szakadatlan, gyors és elegáns. - Köhintett. - A helyzet méltósága végett ti engem ezután felségnek fogtok szólítani. Magától értetődően csak akkor, ha kérdezlek benneteket. Ha eszem, haptákban álltok az asztal körül, és a kezem ügyébe adjátok, amit kérek.

- Ennyiből állna a királyság? - kérdezte élesen Ipó. Neki első Holdas Lajos király Holdas Lajos királyfi korában sem tetszett.

Gyanútlan, messziföldi levelibéka érkezett a kocsiszín-elefántház-trónterem előtti ribizli-bokorra. Ribizlilére éhes legyecskékre éhesen. Fölmászott szépen, elhelyezkedett a levelek árnyékában egy túlrejtett fűt közelében. Megsimogatta a hasát: na, lássuk! Tekintete ekkor véletlenül a teremben trónoló uralkodóra tévedt. Fejéből-lábából kiszaladt a vér, lepottyant a porba, és elterült, mint a gyalogbéka.

- Brekekekekeke! - nyöszörögte, és elugrált vissza, ahonnan jött.

Holdas Lajos király a legszelídebb mosolyával felelt Ipónak.

- Az én királyságomban örülni fogtok, kislányom. Az lesz a legfőbb dolgotok, hogy örültök. És aki erre jár, vagy megkérdezi, annak mind azt felelitek, hogy soha ilyen boldogok nem voltatok. Az eget is kékebbnek látjátok, és akkor is kacagtok, ha a fogatokat húzzák.

- Mint a hülyék? - Vadgeri fölzárkózott Ipó húga mellé.

- Ugyan! Mint az én alattvalóim!

A trónbeszéd ezzel végetért.

I. Holdas Lajos király megbízta Nagyeditet, hogy készítse el gyurmából az ő lovasszobrát. A többiekkel egyébként elbeszélgetett, cukorkát osztogatott, rágógumit, megsimogatta a buksi fejcskéket, még Vadgeri borzas üstökét is. Közben - úgyszólván mellékesen - megjegyezte, hogy most, hogy trónra lépett, azonnal indul azt a kis Dzsongáriai hogyhívják kisasszonyt kiszabadítani.

- Nélküle az egész királyság fabatkát sem ér!

Ennek a mondásnak méltó sikere lett. Még azok is tapsoltak, akik megfogadták, hogy soha, és dühösen markolták a kötőrőkalapácsuk nyelét.

I. Holdas Lajos király föltarisznyált, derekára kötötte aranyos kardját, majd népe kíséretében elvonult a Tó partjára. Midőn beszállt Píty-pity lovag félig kész csónakjába, és mielőtt megtette volna az első csapást a negyedéig kifaragott evezőlapáttal, annyit kért búcsúzóul és útravalóként, hogy kiáltsák utána a királykisasszony nevét. Hadd erősítse karját-szívét ez a név.

Az Editek hüppögtek.

- Mekkora vitéz!

- Ó milyen bátor!

És fölzendült a kórus:

- Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka Borcogó Lóarcú Pihe Hámosi Hám Orrmanyi...

Ipó Vadgerire nézett, Vadgeri Simonévre. Simonévi sírdogált és nem kiabált semmilyen nevet. Decsimama se, mert ő is sírt, különlegesen nagy veszedelmet sejtve.

Vadgeri most a Tó felé fordult és ő is hallgatott. A Tó gyanúsan sima volt, hullámtalan. Mintha üvegen siklott volna I. Holdas Lajos sajkája.

Hol lehet most a sárkány? Miért tűri, hogy csak úgy ladikázzassanak az ő felségvizén?

Vadgeri elgondolkodva koszogott a part fövényén. Kötőrő kalapácsát maga után húzva mély árkot vont vele a homokba.

21. fejezet, melyben Szilveszter a szerénység erényébe esik, miáltal komoly változások következnek be a Fölnöttek Országában.

- A megoldás pofonegyszerű! - Szilveszter kandúr piros orra fölragyogott.

Adorján Sebestyén kitekintett a hotelszoba ablakán tíz emelet mélységbe.

- Fölhasogatjuk a lepedőket, kötelet fonunk, azon lemászunk!

Szilveszter rubintorra mind fényesebb lett. Már kis lámpácskaként világított, szinte túlragyogta a kelő Nap porszemekkel birkózó első sugarait. Láthatóan az orrockába tódult gazdájának összes hiúsága e különös pillanatban.

- Te kandúr, te tényleg rájöttél valamire! - Dromi leült a hátsójára.

Szilveszter szerényen bölintott és megnyalta az orrát, nehogy elpukkadjon.

Adorján Sebestyén visszagyűrte a takaró alá az elsőnek kiszemelt lepedőt. Jázmin Dzseff a pitótasityka álladzójának kapcsát pattintgatta türelmetlenségében. Sebestyén Adorján fölfegyverkezett a díszkandalló díszpiszkásával, amivel a dísztüzet szokták volt *diszkálni*. Szójátékát megsúgta kisebbik fivérének, ám Adorján Sebestyén most nem vette a lapot - Szilveszterre figyelt.

A macska élete eddigi legszerényebb beszédét adta elő. Csöndesen higgadtan, feledve a vad költőt, aki az imént az ajtót döngette lánglelkűen.

- Mi vagyunk a megoldás. Te meg én, Dromi. De igazából te.

Léptek dübörögtek a lépcsőkön, liftajtók csapódtak.

- Hogyhogy? - Jázmin Dzseff egy szórakozott mozdulattal rátette a hűtőszekrényt a kanapéra, majd az egészszet az ajtó elé taszította.

- Erre! Erre! - kiáltották többen azoknak, akik szintén erre! erre! kiáltásokkal nyomultak a szoba felé.

- És mi, illetőleg ti valamennyien - folytatta a kandúr.

- Nyissák ki! A törvény nevében nyissák ki! - Öklök zuhogtak az ajtóra. Az ablakpárkányon tolongó kíváncsi galambok és a lábuk alatt szökdécselő cinegék szemében félelem csillant. Most mi lesz?

- Most mi lesz? - visszhangozta a madarak kérdését Jázmin Dzseff, midőn legendás szorgalmával a ruhásszekrényt is elhelyezte a hűtőgép tetején.

Szilveszter meghajolt. Orrocskáját újfent megnyalva énekbe fogott. Költői emelkedettségében fittyet hányt a tőle két ölnyire tomboló ostromra.

Hej barátok!

*Meséljetez hát égő tengert,
pincetoronnyban hínárembert,
kezesgyíkot és ugrókagylót,
csigafütyöt és zsebrákollót.
Száras tónak nedves partján
döglött béka kuruttyát,
Góliátot porba sujtó
kicsi Dávid parittyát,
kigyópatát és lógyát,
pótpotrohos török agát,
óvízibort és mézepét,
temetőcsősz víg ünnepét!*

*Mert hazugság, ami nem varázs,
hamuvá lesz a sok jó parázs,
szétomlik gyár, ház, kőszobor,
nem lesz erdő, se tó, se por,
nem lesz semmi, a fele se,
ha nem élteti a mese!*

*Mert a világ alapja a szó,
láthatatlanból lett a látható.*

Beszakadt az ajtó. A zsandárok erőszakos rohamában szétzúzódott a kanapé, a hűtőgép, a szekrény. Üvöltöttek a győztesek. Szilveszter továbbra se bagózott rájuk: csinos macskaéneke végeztével illedelmesen meghajolt, hallgatósága pedig tapsolt.

A zsandárok megtorpantak. Már aki bírta. Mert az elsőként berontók a földre kerültek - az ő hátukon topogott a többi. Ezek ingerülten csapkodtak a tenyerükbe a gumibotjukkal. Fölkészültek valami jó kis csíhi-puhira, amiben ők nyernek majd. Imádtak győzni. A csinos egyenruha mellett a sok biztos győzelem csábította őket a zsandári pályára. Sívárogták a görbe pillantásokat, a fenyegető mozdulatokat, még az ütések is. Az ütésekre lehetett a leg hamarabb válaszolni.

Hanem ezek a kölykök!

Még a szélesvállú pilótasapkás is csak vigyorgott és tapsolt egy macskának. No, ez bőven elég egy letartóztatáshoz, de a gumibot rendeltetészerű használatához kevés.

- A törvény nevében! - a szállodafolyosó mélyéről kinyújtott kézzel előgyalogolt a főzsandár. Át a bútorok romjain, a földön heverőkön. Titkoszsandári ballonkabátján legalább négy kiló kitüntetés csörömpölt.

- Osztozom a sorsotokban! - Szilveszter elfoglalta a helyét Jázmin Dzseff pilótasitykáján.

Dromi kissé elhalványult.

- Nekem a matek sose volt erősségem. Ha megbocsáttok, én se nem osztozom, se nem szorozom. - Eltűnt a tapéta zöld bozótjában.

- Itt a bizonyíték! - A zszsikorrú szobapincér fölüvöltött a parkettáról.

- Hol? - kérdezte a főzsandár.

- Hát ez az! - nyögte a szobapincér. - Hogy hol!

Hőseinket a zsandárok teketória nélkül a bíróságra hurcolták. Ott aztán hamar kiderült, hogy a felnőttek se olyanok, amilyenek szeretnének lenni. Szerencsére! Szerencséjükre! Ezt persze a nagy eszűktől nem tudták. Úgy tele volt vele a fejük, hogy nem fért már be oda semmi. Ezért nincsen ostobább az okosnál, aki teszi-veszi magát, fontoskodik az Igazságügyi Palotában. Ha maga jönne rá, se hinné el, hogy valójában egy márványból rakott szamar belsejében ugrál. Mi több: játszik! Felperesdit, alperesdit, bírósdit, zsandárosdit, ügyvédesdit.

- Kergetőznek a lemegyőn? - mutatott Sebestyén Adorján a lépcsőn nyargaló csoportra.

- Kuss! - mennydörögte a zszsikorrú a hely szelleméhez illően. Csattanósat lépett a márványpadlón, hogy odanézzenek a népek és lássák, hogy lám, neki lett igaza Sebestyén Adorjánnal szemben. Hegyes orrának két heves cimpája egyre remegett. A dicsőségtől? A félelemtől? Talán a legokosabb spionpincér sem feledheti, hogy minél inkább igaza van az embernek, annál messzibb kerül az igazságtól?

- Én nem bántottalak téged - mondta Sebestyén Adorján kissé szomorúan. Eleinte rokonszenvesnek találta a szobapincért, legkivált a hosszú zszsikorrát. Szívesen tanulmányozta volna közelről, meg is cirógatta volna, mert ekkora és ennyire hegyes orrot azelőtt még képeskönyvben sem látott.

- Hallgass, te le vagy tartóztatva; te vádlott vagy bűnöző, titkos mesélő! Tettenértelek! Az összes gáztettednek szem- és fültanúja vagyok!

No hát ez az, ez a tettenérés csapdája! A zszisikorru férfiú mellett ott vonult a főzsandár és a tömérdek alzsandár. A tények is mind az ő oldalukon baktattak befelé a tárgyalóterem emeletmagas, rézkilincses ajtaján. Odabent pedig ő mellé készült állni a taláros bíró, a parókás ügyvéd és a sok kacskaringós paragrafus. Mert mind azt játszotta, hogy az igazság tények, okoskodás, bizonyítás, rendeletek és zsandárok kérdése. Ráadásul el is hitte valamennyi.

Sebestyén Adorján leleplezte az egész bandát, amikor kissé csodálkozva odasúgta a szobapincérnek:

- Te nem szeretsz engem?

- Hogy jön ez ide?

- Mert ez a lényeg, és ez az igazság! - rikoltotta a pilótasityka tetejéről Szilveszter.

Kitört a ribillió!

A tárgyalás még valahogy elkezdődött. A bíró ügyel-bajjal beindította valahogy a pör nevezetű társasjátékot erőszakos kérdéseivel; hogy mi történt, hogyan, miért, ki volt a fölbujtó, kifundáló, a tettes ésatöbbi - hanem Szilveszter megóvta az eljárást. Mondhatjuk úgy is, hogy ítéletet hirdetett, amikor a bíró szemébe vágta:

- Ti nem szerettek bennünket!

A bíró kalapácsa dübörögve intette csöndre a fölmorajlott közönséget.

- Ez nem tárgya a pörnek!

- Csak ez a tárgya!

- Úgy bizony! - dörögte Jázmin Dzseff, a macskatarajos lovag.

- Nahát! - zúgott a közönség és csodálkozásába éles kérdések fűrődtek. - Ez számít? Tényleg?

A kandúr folytatta:

- Máskülönbén édes mindegy, hogy mit csináltunk és mit nem. Ha nem szerettek, semmi jogotok fölöttünk ítéletet mondani. Csak hatalmaskodtok, mert erősebbek vagytok!

- Szabálytalan! Ez tisztára szabálytalan! - A hivatalból kirendelt ügyvéd egyszerre harcolt a szerepéért és a parókája ellen, mely megfordulni igyekezett, a lehullani akaró palástjával, bepárásodott szemüvegével.

- De fordítva - Szilveszter halk beszédre váltott, s ettől csönd lett a teremben. A közönség visszafojtotta lélegzetét, a bíró eleresztette fakalapácsát. - Tehát ha fordítva kérdezünk - ismételte Szilveszter egy árnyalattal halkabban: - ha szeretjük egymást, oly mindegy, hogy mesélünk-e, vagy elvettük a babaruhátokat.

- Nem mindegy! - kiáltotta az ügyész.

A macska szertartásosan meghajolt Jázmin lovag feje tetején.

- Igaz, igaz! Elismerem, hogy nem mindegy! Ha szeretnétek minket, még örülnétek is, ha játszanánk a babaruhátokkal.

- Nahát! - zúgott újfent a tömeg.

- Hallgattassátok el őket! - parancsolta a bíró. - Teperjétek le ezt a szemtelen macskát, kössétek be a száját, tegyétek véka alá, a vékát borítsátok be dunyhával, a dunyhára üljön rá a legfarosabb zsandár!

Nosza, rárontottak hárman Jázmin Dzseffre, hogy leszedjék a sitykájáról Szilvesztert. Csakhát a céljukra törtek amúgy fölnötesen, ennél fogva nem vették számításba, hogy Jázmin Dzseff éppen tizenkét tyúktojásra gondolt. Képzletében a tojások héjukból kiugratva, serpenyőbe szökkentve izzadó szalonnácskák és pironkodó hagymaszeletek közt tükörtojássá készültek szövetkezni. Jázmin Dzseff tehát bontófogásokat alkalmazott, mert szájában gyűlt a nyál, a serpenyőben sercegett a szalonnaszír. Kerek karéj ropogós-foszlós decsi kenyér is bejelentette csatlakozását a reggelihez, meg egy tányérka fokhagymás-tejfölös uborkasaláta. Négy zsandár támadt már rá, aztán öt, majd hat. A jéglovag azonban szétvetette a lábát, nagyokat nyelt, és két keze motollaként járt, bontotta a reá kulcsolódó fogásokat.

Szilveszter egy derék ugrással átszökkent a csillárra.

- Utánam! - rikkantotta, mire a közönség fölugrott a padosorokban.

A zsandárok most a csillárhoz rohantak, aztán a bírói emelvényhez, mert Szilveszter oda röppent. Megkaparintotta a bíró parókáját és Sebestyén Adorjánhoz hajította. Sebestyén Adorján Adorján Sebestyénhez passzolt, aki a bírói parókát a tömegbe lőtte. Ott kézről-kézre járt, mint valami nagy madár, mint Kecskemadár...

Reccs!

A közönség labdázott és kacagott, a zsandárok rohangáltak, a bíró, az ügyész, az ügyvéd kiabált. A főzsendár titkos pisztolyához nyúlt, hogy a levegőbe lőjön. Már elővette a fegyvert, midőn Jázmin Dzseff melléje lépett egy serpenyővel, és aranyhárga, tojásba mártott kenyérfalattal kínálta meg.

Reccs és csirr!

A ferde napsugarak rézpáncéljával bevont nagy ablak betört, és az ezredéves vénség hópehelyként bepilinkézett a terembe Kecskemadár.

- Hajrá! - biztatta a levegőből a bírói parókával röplabdázó közönséget, majd alá billegett a pulpitusra.

- Ez meg honnan? Hogyan? - hőkölt hátra a bíró. Finnyásan szimatolt. Kövér, kopasz fején izzadság gyöngyözött.

- Az Északi Sarkról - válaszolt Kecskemadár pironkodva. Szórszárnyaival gyöngéden megtörölte a bírói homlokot.

- Sajnos eltévedtem. Életmentő holdsugaramról véletlenül New York közvilágítására szálltam át, s onnan csak a Sarki Fény segítségével tudtam idevergődni. De ez hosszú történet. - Szórszárnyával legyintett: most a levegőt törölte át.

- Veletek mi van, meséljete kis csibéim! - Fölkapta magához Adorján Sebestyént és Sebestyén Adorját.

No, ha mesélni kellett, a kicsiknek elég volt egyszer szólani. Mondták-mondták a manókat, a Jéghegyet, bátyjuk jégolvasztó lámpáját, a Belső Sötétséget, Karminál kakaskát, a Fekete Herceget, Sebestyén Adorján világító szívét, Viktóriát és Nilok tacskóját, Dromi rókát és persze a hétfejű Brekét, meg Hápít, a sárkányölő Kácsát.

Kecskemadár bólogatott, és elmélyülten eszegette a bíró vaskos törvénykönyvét.

A fiúk szavára hamarosan megtelt mesével a terem. Pacsirtákkal és harkályokkal, oroszlánbömböléssel, Jéghegy-illattal, manóvihogással, sárkányárnyékkal, kacsamosollyal, Dromi lihegő, reszelős hangjával: mit parancsolsz, édes gazdám? sirályhálával, Ipó szórakozottságá-

val. A terem hatalmas ajtaja kipukkadt, mint a rágógumihólyag és a mesék kicsordultak az utcákra, elöntötték a várost.

Az emberek lassan fogták föl, hogy mi történik. A változást először a többieken vették észre - ehhez persze föl kellett emelni a tekintetüket a porból.

- Nicsak! Kaparjkurta szomszéd fagyaltot vett a szomszéd kislányának!

- Ezt szagoljátok! Pomádé kisasszony műszag nélkül!

- Odas! Időpénz úr az árokban térdel és lesi a hangyák vonulását!

Bizony, bizony. Megállt a száguldás az utcákon. Az emberek sétálni kezdtek, nézelődni, szagolni, gyönyörködni. A túlbuzgóságuk maradékával okvetetlenkedő zsandárok megmosolyogták.

- Hová igyekeznénk?

- Minek törjük magunkat?

- Mi a csudának vennénk meg ezt meg azt, amikor otthon van elég az meg ez?

- Meséljen inkább valami érdekeset! Hogy van a nagypapája?

- Tud kuglizni?

- Nem, baj, én se, majd megtanulunk.

- Odanézzenek!

Még a gyári munkások is odanéztek ahelyett, hogy negyvenmillió izébizét csináltak volna. Érdemes volt!

- Ufó? - kérdezték az emberek izgatottan.

Ugyan!

Különb csoda történt: az égen átszáguldott - mint valami fényes meteor - a Villámléptű Égi Tojás, Pelyhes Hápi, a rettenthetetlen Sárkányölő, más néven Csiganusi.

Kecskemadár libegő röptéből olvasta ki bérci honában az eseményeket, s jött menten, habozás nélkül.

22. fejezet, melyben a sárkány már majdnem célhoz ér.

Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka Borcogó Lóarcú pihe Hámosi Hám Orrmanyi Nyári Lappancs nézte-leste az aranyosruhás, holdas koronás fiatalembert Píty-pity lovag félig kifaragott sajkájában. Figyelte, miként evez a negyedéig kifaragott lapáttal, és hallgatta énekét.

Az ének recsegett-ropogott, mégis olyan pöszén hangzott, mintha a dalnok például kavicsra harapva elvesztette volna a fogait. Versezete pedig... nos, azt Szilveszter, a kandúri lírikus a világ összes egeréért sem vállalta volna.

*A kék égen felhőbárány,
meg vagy mentve szép királylány,
legyőztem a tavi sárkányt.*

Ezt gajdolta vagy tízszer egymás után. A jelek szerint többet nem bírta kiötleni, s minek is törtévolna, ha a lényegét beletette?

És ebben a három sorban csak egy s-hang volt. Éppen sok, miután I. Holdas Lajos király szájából a teknőspáncélból bűvölt műfogsor áriázás közben kiröppent, s a habok közé veszett. Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka Borcogó Lóarcú Pihe Hámosi Hám Orrmanyi Nyári Lappancs Lappancsovna királykisasszonyt nemcsak a szénfekete szemecskéjéért, tūhegyes orrocskájáért tisztelte a környék, hanem a csavaros kis eszecsskéjéért is. A „tavi szárkányt” hallva rögtön átlátott a szitán. Lekialtott:

- Fölsimertelek, te varangyos giliszta!

I. Holdas Lajost ez már nem izgatta. Visszakacagott, mint valami géppuska.

- Én isz tudom, ki vagy, megmondom a nevedet!

Félig faragott csónakját kikötötte, és a partra szökkent. Éppen a királykisasszonyka toronybörtönének ablaka alatt, és Pity-pity vitéz cellájának ablaka előtt. Volt ott egy szavaláshoz alkalmas szikla, arra tette a lábát. A biztonság kedvéért bekukkantott Pity-pityhez: ott dűlt a sárkányvadász.

- Hogy álltok?

Pity-pity föl se pillantott mágikus gombjairól, villogó képernyőjéről.

- Hatvannyolcezernégyszázhuszonkilencszer gyözött ő, hatvannyolcezernégyszázhuszonnyolcszor gyöztem én! Már csak eggyel vezet! Most elkapom! Egyenlítek, és utána elsöpröm!

- Helyes, csak így tovább!

I. Holdas Lajos király a torony felé fordult. Megköszörilte torkát, és elkezdte sorolni, amit a családból szép szóval meg alattomban kiszedett:

Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka Borcogó Lóarcú Pihe Hámosi Hám Orrmanyi Nyári Lappancs Lappancsovna Muriska...

Ó jaj! a kis királykisasszony szíve a torkába ugrott. Hogyne ugrott volna, amikor ez a hétszer sodrott ebihal lám, még a Muriskát is kitudta valahonnan!

Fekete szemének pillantását rémulten szögezte az ég aljára, ahol valami mákszemecske tűnt föl. Mintha a Jóisten Decsimama sütötte mákoskalácsot uzsonnázott volna, és abból egy szem mák...

23. fejezet, melyben a rettenthetetlen Csiganusival mint eposzi hőssel ismerkedünk meg - milyen a véletlen? - Szilveszter kandúr jóvoltából

- Őket most hagyjuk sorsukra - javasolta Hápi Nusi Jázminéknak. - Elég nagyok már ahhoz, hogy eldöntsék, akarják-e tovább csinálni, ami rossz nekik.

- Épp az a baj, hogy túlságosan is nagyok - csóválta a fejét Sebestyén Adorján.

- Nem akarjuk, dehogY akarjuk! - kiáltotta egy vékony hang. Viktóriáé. Kissé lihegős, mert a kislány éppen cigánykereket vetett az ügyész asztalán. - Mind vissza akarunk gyerekesedni!

- Naná! Nanauú! - vakkantotta vígan Nilok nevezetű tacsí kutyája, és bevetette magát a tömeg sűrűjébe a főzsandár kalucsnijával.

- Helyes! Utánam! Előre! - Csiganusi Hápi háromszor megpördült a tengelye körül és elszáguldott.

- Micsoda hős! - Szilveszter kandúr a meghatottság könnyét rázta le a bajusza hegyéről, midőn mind a négyen föl-kászálódtak Kecskemádár hátára. Az ezer esztendő hópelyeg nyögött, csikorgott, lenyelte a törvénykönyv utolsó falatját, aztán a tárgyalóterem ablakán át a Villámló Csiga nyomába lendült.

- Eposzok zengenek róla! - folytatta a kandúr. - Az egész világ énekli őket, na, már a műveltebb népek.

- És ki írta azokat az eposzokat? - érdeklődött Sebestyén Adorján enyhe éllel.

- Ki írta, ki írta?! Te csacsi! - fitymálta a fiút Szilveszter a pilótасыka magasából. - Elkéstél te onnan, ahol a műveltséget osztogatták!

- Te írtad, mi? - mosolygott Adorján Sebestyén.

- Miért, ki tud közölünk még eposzt írni?

- Ebben a történetben hovatovább ő írja valamennyi költeményt - zsörtölődött Jázmin Dzseff.

- A végén nem fogjuk tudni, hogy mi találtuk ki őt, vagy ő talált ki minket.

- Megérdemlitek! - vihogott a macska.

Sebestyén Adorján visszavágott.

- Ismered is azokat a bizonyos eposzokat, vagy csak írod őket?

Adorján Sebestyén aziránt érdeklődött gúnyosan, hogy az a bizonyos eposzi hős miből van igazából? Csigából? Kácsából? Nusiból? Villámból?

Szilveszter lesújtóan hallgatott. A tájra irányozta érdeklődését: az erdőt keresztülhasító autópályára, az erőműre s mellette a vörösre szikkadt mezőre, a domb gyógyíthatatlan bányasebére, a hajléktalan gólyákra, akik a magasban keringve hasztalan kerestek otthonnak való helyet maguknak.

A Nagyhegy szikláinál jártak már, amikor hosszas és baljós torokköszörülés után megszólalt.

*Egyszer, ősidőkben,
Csiga állt e bércen.
Hé fiúk!
szólt a sasokhoz,
ti, itt, mit?
Inkább te, te tolakodó!
víjjozták a sasok,
te mit keresel itten?
Ez a hazám, itt születtem,
válaszolt a csiga szelíden.*

24. fejezet, melyben a történet véget ér.

I. Holdas Lajos király diadalittasan sorolta-mondta Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka Borcogó Lóarcú Pihe Hámosi Hám Orrmanyi Nyári Lappancs Lappancsovna Muriska királykisasszony nevét, már a Dögönyeit is kimondta, amikor a Jóisten uzsonnájának reményteljesen elhullajtott mák-szemecskéje nőttön növekedett, és kibontakozott belőle a Rettenthetetlen! Híres, vérfagyasztó csatakacsa-csujjogatója megelőzte:

- Hujujujuj! Háp, háp! Sírjál sárkány, ha még nem sírtál!

Meg se torpant a Tó partján, csak intett a szétrebbenő Editeknek: - szevasztok! - s tovaszá-
guldott. Az Editek fölváltva sírtak, kendőt lobogtattak, és mélyeket lélegeztek, hogy lám, végre szabad!

Selymes tappancsain elvihartzott: a víz színén!

Hogy milyen volt ő?

Leírhatatlan.

Aki még emlékszik Adorján Sebestyén otromba tréfálkozására, hogy Nusira hajazott-e, vagy kácsára, netán csigára - az feledje el.

Mégis, ha valakit igazán érdekel a külseje, az - hasonlatképpen - képzeljen el egy őszibarac-
kot, aminek enyhe krumpliorra van és abszolút hallása. A vízen szükség szerint úszik, alszik, alámerül, vagy fölötte röpköd. Mindehhez nincsen vasökle, vasvilla-tekintete, vaskardja. Vas-
bajsa sincs. A vaspatkót se szokása meghajlítani. Nem nyeli el a vasszőget, és a harcban sosem visel vaspáncélt. Csatakiáltása: háp, háp! Egyszerűbb bunyózás alkalmával: öx!

Nos tehát ez a Rettenthetetlen Hápi a hullámokon benyargalt a Tó közepére, fölszökkent I. Holdas Lajos király szája elé mint valami megveszekedett sültgalamb, és a képébe hápogott három velőtrázót:

- Háp! Háp! Háp!

I. Holdas Lajos királyon megpattant az aranygatya aranymadzagja. Kardja visszaváltozott sássá, ruhája-palástja hínárrá-békanyállá, ő maga Breke sárkánnyá.

- Huú! - sikított a parton a női közönség.

- Én megmondtam előre! - dörzsölte össze gyurmás kezét Nagyedit.

- Most lesz haddelhadd! - csóválta piros csőrét a levegőben Tányértalpú gólya. Néhány szárnycsapással közelebb vitorlázott a hadszíntérhez.

Dromi előbújt a legöregebb parti fűzfa odvából.

- Mit parancsolsz édes gazdám? - kérdezte tévedésből Vadgeritől. Adorján Sebestyén pár lépéssel odább landolt Kecskemadár hátán. Vadgeri pillanatnyilag három fejjel volt magasabb nála, viszont egyforma farmert viseltek.

- Akár az ikrek - mentette magát Dromi, kis gazdája előtt.

Amióta napvilágra jött, hogy kicsoda voltaképpen I. Holdas Lajos király, Edikati és Katiedit két szólamban csodálkozott:

- Nahát! Nahát!

A Tó közepén tombolt a harc.

- Széjjeltéplek! - bömbölt a sárkány. Vadul forgott, hét fejével, két farkával kilenc felé csapkodott.

- Lepikkelyezlek! - hápogta a Kácsa és keringett körülötte mint egy műhold. Minél gyorsabban pörgött a sárkány, annál sebesebben száguldott ő.

- Egyenlítettem! Egyenlítettem! - Píty-pity vitéz kidugta pulifrizurás fejét cellája ablakán. - Hallottátok? Egyenlítettem! A következő játék már az... - Visszakényszerült a cellába, hangját elnyelte a hullámrobaj. A sárkány szörnyű farkcsapásai szökőárat zúdítottak a szigetre.

- Egérré változtatlak és vízbe fojtalak! - bögte Breke hét feje kórusban.

- Csomót kötök a farkadra! - felelt a Rettenthetetlen.

- Az iszapba taposlak!

A villámló Csiga föladta a szópárbajt. Egyelőre, mert megfogant fejében a haditerv. Rájött, hogy itt a vízben a végítélet napjáig sem győzheti le a sárkányt, mert ez az ő eleme. Az égre sem hajíthatja, mert ahhoz meg kellene fogni a rusnya hullőtestét. Jajgatni kezdett, mint akinek eltörött a szárnya, és a part felé kacszott.

- Most megvagy!

Breke utánahömpölyödött. Hápi ügyesen csalinkázott a vízen, hogy épp egy békaugrásnyi távolság legyen köztük.

- Megvagy! Megvagy! Megvagy! - mondta sorban, és kaffant utána mind a hét sárkányfej, de csak vizet nyeltek.

Csiganusi a Gyurgyalag-öbölbe csalta ellenfelét. Oda, ahol pár napja Breke Holdas Lajos királyfivá bájolta magát.

Editek, Vadgeri a kötőrő kalapácsával, Jázmin Dzseff, az oly rég óta nélkülözött hordozható bordásfalával, Adorján Sebestyén Sebestyén Adorjással, Ipó Szilveszterrel, Decsimama egy tál mártóskaláccsal, Nagyedit tüzes cigarettával, a vén Gólya a Tányértalpával, Kecskemadar méla lebegésével fönt a partoldalban foglaltak helyet. Szegény gyurgyalagok ismét ki lettek lakoltatva.

Dromi róka hol eltűnt a mártóskalács tejfölös illatában, hol előbukkant egy dongó-árnyék mögül. Ilyenkor megkérdezte a mellette állót: mit parancsolsz édes gazdám?

A harc újult erővel folytatódott. Szakasztott úgy, ahogy a vízben abbamaradt. Hápi keringett Breke körül, az meg forgott. Lihegve, nyögve, egyre nagyobb lyukat vájva maga körül a homokban.

- Eltiporlak, eltiporlak! - ordította.

Hápi pedig kacagott és gyorsított. Utolérhetetlen távgyalogló-stílusában illegett-billegett Ret lángnyelve előtt. Ha Ret hétrőfös lángot fűjt, akkor ő nyolcrőföset lépett. Ha Ret tizenkét rőföset, akkor ő tizenhárom rőföset szökkent; mindig épp csak annyival nyújtotta lépteit, hogy a sárkány azt higgye, na most kell még egy picivel gyorsabban forognia, több lángot fűjnia.

A homok sistergett, gőzölt, lepattogtatta a sárkány fénylő pikkelyeit.

- Na? Megmondtam! - gúnyolódott Hápi.

- Megsütlek! Ne félj, megsütlek! - fenyegetőzött a sárkány.

- Én pedig visszagyúrlak sárkánytojássá!

- Huúú!

A Villámló Csiga legfőbb vonása az igazmondás. No, ezért hördült föl a közönség. Visszagyúrja tojássá? Mit, még, hogy?

- Úgy kell neki, úgy kell! Megérdemli! - rikoltozták a gyurgyalagok.

Hápi módszere roppant egyszerű volt.

Gyalogolt a sárkány körül rendületlenül, körbe-körbe, ahogy a távgyaloglók róják köreiket a stadionban. A sárkány pedig tekeredett utána. Retből a láng kifogyott, kaffogott hát, akár a többi.

Délutántól alkonyatig szótlanul dúlt a küzdelem, és láthatatlanul egy forgószél homoktölcsérében.

Adorján Sebestyén és Sebestyén Adorján Decsimama és Nagyedit együttes kéréseire sem volt hajlandó bemenni a házba. Végül az erélyes Simonévi arra kényszerült, hogy kihozza nekik a vacsorájukat.

Már a kakaónál tartottak, amikor valaki a fülükbe lihegett.

- Adnátok egy szürcsintést?

Hápi Kácsa volt.

- Hát te? - kérdezték elképedve, mert a porvihar lankadatlanul örvénylett odalent.

- Látjátok. - Hápi kiszippantotta a két bögre kakaót - bizony erősen megsomjazott. - Dolgozik serényen. Beszongott. Már nem bír megállni. Reggelre valószínűleg készen lesz. Addig én beszaladok a kastélyhoz.

Szavát tett követte.

A toronyban boldogan borult a nyakába húga, a kis Dzsongáriai Dzsungár Borci Csalafinta Durbincs Pockár Dockár Félpárcsirke Dorci Borjantó Jami Jamieson Majomka Borcogó Lóarcú Pihe Hámosi Hám Orrmanyi Lappancs Lappancsovna Muriska Dögönyei Plangár. Mint egy kis cinege, úgy röppent ki a börtönajtón.

Bátyjával meggyűlt a baja a Rettenthetetlennek. Pity-pity vitéz méltatlannak tartotta, hogy föladja a harcot. Éppen most, amikor az elvetemült Sárkány-program - fájdalom - három menetet nyert ellene zsinórban. Hiába sikerült az egyenlítés az imént, Breke azóta hatvan-nyolcezernégyszázharminckettő - hatvannyolcezernégyszázhuszonkilencre ismét vezetett.

- Nem és soha! - lihegte vérben forgó, karikás szemekkel. - Én kiszabadítom a húgocskámat, ha addig élek is!

- De hiszen szabad vagyok!

Pity-pity lovagot azonban szavakkal, puszikkal, ölbeülésekkel, cinegés csicsergéssel nem lehet levenni a lábáról. Félretolta kishúgát és vadul nyomogatta tovább a billentyűket.

Ha a Rettenthetetlen Kácsa ki nem húzza a számítógép kábelét a konnektorból, máig is ott nyomogatná.

Miként a máj napig ott keringene a Gyurgyalag-öböl homokjában Breke sárkány, ha...

Mert ott keringett-forgott szakadatlan egész este, egész éjszaka és hajnalban is, amíg ki nem fakult a pirkadat. Akkor végre elcsitul a forgás és a por leült.

Mindenki kiszaladt a partra, le a gödörhöz, amit a sárkány vájt maga alatt a rettenetes küzdelemben. Víz csillogott a gödör fenekén, a víz mélyén fakó fehérség.

Hápi lebukott érte, fölhozta.

- Ez volna a sárkány? - Píty-pity lovag csalódottan forgatta kezében a tojást: hol a gombja, a fogantyúja, a kijelzője, és a bedugója? Vagy talán elemes? - Egy ilyesmire még programot sem érdemes írni!

- Mi legyen vele? - kérdezte Decsimama az ő kissé aggodalmaskodó modorában.

- Tényleg - mondták többen is tanácstalanul.

A tojás kézről-kézre járt. Mindenki emelgette, szagolgatta, rázogatta. Semmi különös. Tojás. Nagyobb a lúdénál, piszkossárga és halszagú.

- Én szívesen megenném - ajánlkozott Dromi. Többek aggodalmából bújt elő: mi lesz, ha ez itten kikel?

- Ugyan! - Kecskemadár magához vette a tojást. - Eltemetjük ide a homokba. Egy-két mese múlva majd kikel és keres magának valami izgalmas történetet.

Ebben megegyeztek. A tojást óvatosan visszagurították a gödrébe, a gödröt betemették. Aztán hazamentek. Jázmin Dzseff legszebb kuktasapkáját fölölteve sütött egy huszonnégy személyes tojáslepényt.

Eszegettek és mesélgettek. Volt mit. Máig is mesélnek, ha fölnőttek nem lettek.

Vége